BIBLIOTECA ORTODOXĂ

ARHIM. CLEOPA ILIE

ÎNDREPTAR DE SPOVEDANIE

PENTRU MIRENI, PREOȚI DE MIR ȘI MONAHI

EIKON

Biblioteca Ortodoxă 32

[illegible]

[illegible]

Orice creştin e bine să facă măcar o dată în viaţă spovedanie generală, la o mânăstire, iar apoi se poate spovedi oricând la preotul lui. Păcatele nu pot intra în Cer. Fără spovedanie nu intră în Cer nimeni.

Atenţie însă că diavolul are un şiretlic: când faci păcate, îţi dă curaj, iar când să le spovedeşti, îţi aduce ruşinea.

Să nu ne ruşinăm, fraţilor, la Spovedanie, ca să fim iertaţi, ci mai bine să ne ruşinăm de a mai face păcate!

Părintele Cleopa

ISBN (10) 973-7833-93-7
ISBN (13) 978-973-7833-93-8

ARHIM. CLEOPA ILIE

ÎNDREPTAR DE SPOVEDANIE
PENTRU MIRENI, PREOȚI DE MIR ȘI MONAHI

COLECȚIA „BIBLIOTECA ORTODOXĂ" APARE CU BINECUVÂNTAREA Î.P.S. NICOLAE CORNEANU, MITROPOLITUL BANATULUI, ȘI ESTE COORDONATĂ DE FABIAN ANTON

Cluj-Napoca, Calea Dorobanților 39-41, Bloc A, ap. 8
Redacția: 0264-590779, 0740-187109;
Difuzare: 0264-450236
web: http://edituraeikon.netfirms.com
e-mail: edituraeikon@yahoo.com, carteeikon@yahoo.com

ISBN (10) 973-7833-93-7
ISBN (13) 978-973-7833-93-8

ARHIM. CLEOPA ILIE

ÎNDREPTAR DE SPOVEDANIE

PENTRU MIRENI, PREOȚI DE MIR ȘI MONAHI

Carte apărută cu binecuvântarea
Î.P.S. Nicolae Corneanu,
Mitropolitul Banatului

Ediție îngrijită de
Fabian Anton

Ediția a II-a

EIKON

Cuvântul editorului

Primele informații privind îndreptarele de spovedanie semnate de Arhimandritul Ilie Cleopa le putem găsi chiar în destăinuirile sale. Referindu-se la perioada de după reîntoarcerea sa din munți, Părintele Cleopa povestește:

„Într-o sâmbătă mă aflam la bordei când mi-a venit gândul să scriu un îndreptar de spovedanie pentru arhierei, dar eram în îndoială dacă este bine sau nu să-l scriu. Soarele de după amiază îmi bătea în față. Am făcut trei metanii și m-am rugat să-mi dea Dumnezeu pricepere să termin cu bine această lucrare.

Pe când mă închinam și mă pregăteam să încep, am văzut în razele soarelui un arhiereu îmbrăcat în veșminte care străluceau de lumină ce m-a binecuvântat cu mâinile amândouă. Atunci am înțeles că Dumnezeu mă bine-

cuvântează să fac această lucrare și, însemnându-mă cu Sfânta Cruce, am început să scriu."

Cele de mai sus se petreceau prin anii '60, iar îndreptatul de spovedanie pentru monahi și preoții de mir se regăsește în volumul de față.

Pe lângă acestea, am inclus tot în acest volum și îndreptarul de spovedanie pentru mireni, aproape necunoscut până acum.

Toate aceste manuscrise au fost păstrate în arhiva Arhim. Mitrofor Teofil Pandele, un apropiat al Părintelui Cleopa, fiindu-ne oferite spre publicare de către acesta cu puțin înainte de trecerea sa la Domnul.

Sperând că acest volum se va bucura de același mare interes ca toate celelalte volume ale Părintelui Cleopa, mulțumesc editurii Eikon pentru disponibilitatea de a oferi tuturor celor interesați acest Îndreptar de Spovedanie.

Fabian Anton

AȘA NE SPOVEDIM NOI, CREȘTINII ORTODOCȘI

Mântuitorul nostru Iisus Hristos i-a poruncit Apostolului Petru: „Ia cheile împărăției cerurilor și oricâte vei lega pe pământ vor fi legate și în cer și oricâte vei dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în ceruri" (Mt. 16, 19), iar după slăvita Sa înviere le-a zis: „Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: «Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele le vor fi iertate și cărora le veți ține vor fi ținute»" (Ioan 20, 22-23). Prin aceste cuvinte a întemeiat Sfânta Taină a Spovedaniei, Taina mântuirii noastre. Fără Taina aceasta a Spovedaniei, nu poate nici un om să se mântuiască, fără să ne ușurăm de păcate nu putem intra în ceruri. De aceea, această Sf. Taină se dă în dar, fără de bani, tuturor creștinilor.

Creştinul ortodox nu se poate Spovedi oricum, mai întâi trebuie să se pregătească.

Cel ce vine la Spovedanie trebuie să fie nemâncat, după ce a postit cinci zile înainte de Spovedanie. Fără cinci zile de Post nu se dă Taina Spovedaniei şi a Împărtăşaniei. Nu poate un preot să dezlege ceea ce a legat alt preot, fiind în viaţă preotul ce a legat, face mare păcat preotul ce dezleagă pe cel legat. Fără Canoane nu se şterge nici un păcat. De nu-i dai Canon celui ce vine la Spovedanie, iar va cădea în acelaşi păcat de mai înainte. Canonul este medicament şi mijloc de îndreptare.

Şi acum vom reda pe rând păcatele pe care le pot face creştinii şi cât de mari sunt aceste păcate. Preotul la Spovedanie stă în faţa Icoanei Mântuitorului în picioare, având pe masă înaintea sa Sf. Evanghelie şi Crucea, cu un sfeşnic în care arde o lumânare. Preotul este îmbrăcat cu Epitrahil şi Felon ca la toate Şapte Taine, nu se face

nici o Taină numai cu Epitrahilul. După ce a făcut Molitva pentru Spovedanie la creştinii de faţă, creştinii la Spovedanie spun numele de botez. Este bine ca fiecare creştin să vină cu păcatele scrise pe o hârtie de acasă, pentru a face o Spovedanie completă, fără a uita ceva. De este duhovnic slab, cauţi unul mai bun pentru a te vindeca de păcate, aşa se admite schimbarea duhovnicului, dar a spune la unul unele păcate şi la altul altele, aceasta este păcat. Cei grav bolnavi caută chirurgul cel mai bun şi cei cu păcate mari caută chirurg sufletesc bun şi pe cel mai priceput.

SPOVEDANIA CREȘTINILOR ORTODOCȘI

1. Am păcătuit fără să gândesc că supăr pe Dumnezeu.
2. Am amânat pocăința, spovedania, îndreptarea.
3. Am gândit, am zis, am voit (hotărât sau nu) să mă sinucid.
4. Am deznădăjduit, m-am descurajat.
5. Am contrazis adevărul de credință zicând: „Cutare lucru nu-i păcat".
6. L-am întristat și l-am alungat pe Duhul Sfânt cu păcate mari.
7. Sunt mândru. Am hulit faptele bune ale vecinului. (Doar cei mândri râd de creștini).
8. Am socotit Sfintele Scripturi mincinoase.
9. Am scris că nu există Dumnezeu.
10. Am gândit și vorbit cuvinte de hulă împotriva lui Dumnezeu, a Maicii Domnului și a sfinților.

11. Am crezut și susținut calendarul vechi.
12. Am zis că timpul merge tot pe calendarul vechi.
13. Am botezat sau cununat a doua oară (pe calendarul vechi sau la sectari).
14. N-am dat învățătură despre păcat celor neștiutori.
15. Am crezut, am făcut, am mers la spiritism.
16. Am avut, am crezut și am povestit vedeniile mele altora. (Pentru aceasta se dă oprire un an.)
17. M-am lepădat de ortodoxie și am dezertat la sectari, catolici sau stiliști.
18. Am zis că adventiștii fac bine serbând Sâmbăta.
19. Am urât învățătura despre Dumnezeu, Rai, Iad, Maica Domnului.
20. Am omorât oameni, cu voie sau fără voie. (Pentru aceasta se dă Canon 25 de ani).
21. Am defăimat infirmii și bătrânii. Am îngânat, poreclit, râs de ei.

22. Am oprit plata lucrătorilor. Nu am plătit cu cât ne-am tocmit.
23. Am amărât, am certat, am lovit, am judecat, am vorbit de rău preotul şi episcopul.
24. N-am mulţumit lui Dumnezeu şi aproapelui pentru binefaceri.
25. Am amărât peste măsură, am certat, am defăimat, am lovit, am îmbrâncit, am ponegrit, am curvit, am înjurat, am blestemat, n-am ascultat de părinţi şi naşi.
26. Am avut gânduri spurcate la Icoane.
27. Am îndoială în existenţa lui Dumnezeu, Rai, Iad.
28. N-am iubit pe Dumnezeu mai presus de orice.
29. M-am numit creştin şi am dus viaţă de păgân.
30. Am mers la adunări sectante, la Oastea Domnului, cu instrumente.
31. Am intrat în Sinagoga Evreiască, în moschee, în Biserică Catolică. Am plătit slujbe la ei.

32. Am mers la adunări sectare, la casa lor, m-am rugat cu ei, i-am primit, am luat daruri de la ei, am intrat în casă la stilişti şi necununaţi şi i-am primit în casa mea. (Acestea sunt mari păcate.)
33. M-am căsătorit cu schismatici, stilişti, catolici, evrei, atei, turci.
34. Am în casă şi am dat la alţii cărţi rele, sectare sau pornografice.
35. Am dormit în mănăstiri de călugări sau de maici şi în chiliile lor. Am mâncat carne în mănăstirile unde nu se mănâncă.
36. Am zis că toate religiile sunt de la Dumnezeu, că toţi tot la Dumnezeu se roagă.
37. Am profanat semnul Sfintei Cruci. (Am călcat cu picioarele, am cusut în aştenut, am dat anaforă pe jos.)
38. Am vorbit, am ascultat glume cu cuvinte sfinte („la paştile cailor", „tatăl nostru-n podul vostru", „a treia zi după Scripturi" etc.).
39. Am defăimat numele sfinţilor (Măi Gheo, Măi Io, Văsâi).

40. M-am ruşinat a mă ruga în societate sau la masă. Am trecut pe lângă Biserică fără să mă închin.
41. Am călcat şi nu m-am luptat de-ajuns să păzesc Poruncile.
42. M-am înfierbântat a face păcate (cu mânie, cu desfrânare, cu răzbunare).
43. Am râs de cel credincios ortodox.
44. Am pus perdele, zorzoane, flori de mireasă, panglici Sfintelor Icoane.
45. Am spus „Mamă" în loc de „Maică" „Maicii Domnului". (Aceasta este o batjocură sectară.)
46. Am fumat şi servit pe alții cu foc, țigări, mascat. (Pentru aceasta se dă Canon doi ani.)
47. Am mers la ghicitori, descântători, vrăjitori, fermecători, la preot ce deschide cartea sau spune viitorul. Am ghicit, am descântat. Am ghicit în cafea, în bobi, în cărți, în palmă, în descântece de deochi sau în de nouă ori Tatăl nostru.

48. Am stat pe soleia Sfântului Altar (partea ridicată pe lângă Iconostas).
49. Am folosit stupefiante, marihuana, cafea, țuică. (Cine se împărtăşeşte nu are voie să folosească deloc acestea.)
50. Am crezut în vise. Spun altora visele mele.
51. M-am împărtăşit la un preot, fiind legat de altul.
52. Am zis rugăciuni la descântec. Am jurat strâmb sau drept.
53. Am pârât pe alții din ură şi din răutate.
54. Am presupus, am judecat rău şi am asuprit pe alții.
55. M-am certat, m-am bătut, m-am judecat cu frații şi surorile mele după trup.
56. Am blestemat, am dat diavolului pe alții (lucruri şi vite).
57. Am zis diavolului, am afurisit pe alții, am silit pe altul să jure.
58. M-am legat pe mine şi pe altul cu jurământ. Am tăgăduit furtul.
59. Am tras pe alții la judecată.

60. Am zis „Zău" lui Dumnezeu.
61. Am luat Sfânta Împărtăşanie cu nevrednicie şi am scuipat în acea zi.
62. M-am jurat („Să mor", „Să n-am parte", „Să chiorăsc" etc.).
63. Am înjurat de lucruri sfinte („'tuţi papucii tăi", „'tuţi norocul tău" etc.). Am repetat înjurătura.
64. Am chemat numele sfinte la toate nimicurile.
65. Am sărutat Sfintele Icoane când nu trebuia.
66. Am scos părticele contra vrăjmaşilor.
67. Am cerut în rugăciune ce e vătămător (de exemplu: loz în plic, curvie, furt etc.).
68. Mi-am dorit moartea de necaz („Mai bine muream!", „De ce nu mor...").
69. Am făgăduit şi n-am împlinit. (Făgăduinţa făcută lui Dumnezeu şi Bisericii împlineşte-o iute.)
70. Am furat în vremea zilelor sfinte. Am cumpărat, am vândut, am lucrat, am dormit, am petrecut.

71. Am stat în frunte în Biserică şi în faţa tuturor.
72. Am intrat în Naosul Bisericii, de la jumătate la Altar sau în dreapta, unde stau bărbaţii.
73. N-am venit regulat la Biserică (cel puţin trei Duminici la rând şi în Sărbători).
74. N-am dus la Biserică daruri (de exemplu: prescuri, vin, ulei, tămâie, lumânări etc.).
75. Am mers prea târziu la Biserică. Am ieşit prea repede din Biserică precum Iuda.
76. Am dus lumânări ce nu-s de la Biserică.
77. Am cugetat la rele, m-am rugat de formă, am căscat, am dormit, am vorbit, am râs, m-am uitat înapoi, am stricat aerul, am mers certat, am avut gânduri şi imaginaţii spurcate, am mâncat şi băut la rugăciune şi acasă.
78. N-am sfinţit Duminicile şi Sărbătorile cu Rugăciune şi fapte bune. N-am mers la Biserică.
79. Am intrat în Biserică necuviincios.
80. N-am făcut cele Şapte Laude zilnic.

81. Am făcut metanii când nu trebuie şi când trebuia n-am făcut. (Metanii nu se fac Vineri de la orele 16 până Duminica la orele 16; Închinăciunile se fac zilnic - 50 de metanii şi 150 de închinăciuni. Cine are Canon face în toate zilele.)
82. Stând acasă, nu m-am rugat în vremea Sfintelor Slujbe.
83. Am intrat în Biserică nefiind curat sau curată. (Bărbatul nu are voie în Biserică nespălat şi neprimenit.)
84. Am oprit pe alții de la Sfânta Biserică.
85. Am ținut post negru în zile oprite (Sâmbăta şi Duminica).
86. N-am crescut copiii şi finii în frica lui Dumnezeu.
87. M-am arătat nemulțumit(ă) față de părinți.
88. Am amărât, am certat, am defăimat, am mâncat viața, m-am întărâtat la mânie, am lovit, am îmbrâncit, nu m-am supus soțului (sau, în cazul bărbatului, n-am ascultat de soție) la bine.
89. Am divorțat de soț sau soție.

90. M-am gândit să mă răzbun şi m-am răzbunat (de exemplu: „Dacă el mi-a zis, i-am zis şi eu").
91. Am urât pe alții şi le-am dorit moartea pe moment.
92. Am bătut rău pe alții.
93. Am clevetit, am amărât, am certat, am defăimat, am ponegrit, am judecat, am osândit pe alții.
94. M-am spălat imediat după ce am păcătuit, ca să nu rămân gravidă, făcând avorturi nenumărate.
95. Am contribuit la uciderea sufletească şi trupească a copiilor mei.
96. Am făcut băi, injecții, masaje, sărituri, ridicături, am băut ceaiuri, am luat tablete şi am avortat (dacă a avortat din aceste metode - dacă nu, se va spune motivul).
97. Am îndemnat, am învățat, am ajutat, am dus, am făcut avort altora. N-am oprit alte persoane să facă avorturi sau să se păzească de a nu avea copii. (Pentru aceasta se dă Canon 20 de ani.)

98. Am pierdut, fără voia mea, sarcina (la unu-patru... copii).
99. Am avortat (1-30 copii). De la zece copii avortați în sus cel în cauză numai la moarte va lua împărtășania.
100. Am înăbușit copilul lângă mine, fiind botezat sau nebotezat.
101. Din neglijența mea, mi-au murit copii în apă, în joc etc. (indiferent de numărul copiilor, unu-cinci etc.).
102. Am lepădat copiii vii pe drumuri.
103. M-am păzit de a nu face copii. (Aceasta este mare păcat.)
104. N-am făcut molitvă după avorturi, la 40 de zile.
105. Mi-am ucis sufletul făcând voia trupului.
106. Am făcut rămășaguri, pariuri etc. Mi-am silit soțul să-mi cumpere lucruri.
107. Am chinuit, am omorât animale, păsări, insecte. Le-am bătut, înțepat, înfometat.
108. Am botezat copii avortați.

109. Am avut gânduri necurate, pofte trupești. M-am îndulcit cu ele.
110. Am făcut păcat cu ochiul. Am privit deșertăciune (televizor, filme porno etc.).
111. Am căutat prilej de păcat (de exemplu: să atrag pe cineva la curvie).
112. Am vorbit și ascultat vorbe deșarte, prostii, vorbe goale.
113. Am cântat și ascultat cântece lumești și sectare.
114. Am jucat și am mers la nunți, la baluri, la disco, la filme etc. spre a păcătui.
115. Mi-am ațâțat singur poftele trupești, mâncând și bând peste măsură. M-am încrezut în puterea mea căzând în păcat (de exemplu: o fată rămasă cu un băiat singură).
116. M-am aprins de curvie asupra preotului (sau preotesei), călugărului (sau călugăriței).
117. Am preacurvit sau am gândit cu preot, cu preoteasă, cu călugăr, cu călugăriță.
118. Am preacurvit cu mai mulți bărbați, cu evrei, catolici, turci, sectari, cu rude

apropiate, cu naşi, fini, cumnaţi, nepoţi, cu doi fraţi, cu două surori, cu fiu, cu fiică.
119. M-am rugat la diavol să-mi aducă înainte femeia să păcătuiesc.
120. M-am căsătorit cu rudenie de sânge, de cuscrie.
121. Am avut gânduri spurcate asupra mamei, tatălui, surorii, fratelui.
122. Am dormit cu tata, cu fraţii sau cu nepoţii, fiind mărişoară.
123. Am dat spurcăciuni la soţ şi la alţii.
124. Am preacurvit, cu gândul, cu morţii.
125. Am dormit acasă în timpul Sfintei Liturghii.
126. Am dormit şi băut apă peste măsură.
127. Făcând malahie, am curvit cu diavolul.
128. N-am păzit înfrânarea în familie.
129. Am furat, am nedreptăţit, am asuprit, am înşelat pe alţii.
130. Am ascuns furtul altuia (de exemplu: dacă ai lăsat un timp lucrul furat la tine).

131. Am cumpărat sau am folosit lucruri furate. (Pentru aceasta nu ne mântuim niciodată.)
132. Am fost nemulţumit cu starea mea (de exemplu am zis: „mai bine era aşa sau aşa”).
133. Am tăinuit şi am ţinut lucruri străine (ce ai luat împrumut sau ai găsit dă-l înapoi omului).
134. Am furat de la Sfânta Biserică şi de la Mănăstiri.
135. Am jefuit, am călcat morminte. N-am îngrijit de morţi şi de morminte.
136. Am făcut deranj la înmormântări. Am râs la privegheri (priveghi).
137. Am moştenit lucruri de la război, cu forţa sau pe nedrept.
138. N-am plătit contribuţia la Sfânta Biserică.
139. N-am întors paguba făcută aproapelui.
140. Am vândut mortăciuni sau animale moarte.
141. N-am ţinut învoiala făcută.

142. Am luat dobândă la bani.
143. Am vorbit minciuni, am băgat vrajbă, am asuprit pe alții.
144. Am vorbit cu două înțelesuri.
145. Am vorbit altfel de cum gândesc.
146. Am umblat cu fățărnicie și cu vicleșug.
147. Am poftit lucrul bun al aproapelui.
148. Am căzut în mândrie, în slavă deșartă, în trufie, în laudă de sine.
149. Sunt încăpățânat, certăreț, ambițios, iubitor de sine. Am obiceiuri rele pe care nu le-am părăsit (de exemplu: clevetire, lenevire, blestem, mânie, nu tac).
150. M-am purtat ca lumea imorală. (Pentru femei, trebuie fuste la jumătatea piciorului permanent.)
151. M-am spălat și m-am parfumat cu săpun mirositor ca să plac altora.
152. Am lepădat podoaba bărbătească. (Pentru cine nu poartă nici măcar mustață. „Bărbat" vine de la barbă, căci Adam în Rai avea barbă.)

153. Mi-am retezat părul și port pantaloni (pentru femei).
154. Am purtat zorzoane și umblu cu capul descoperit (pentru femei).
155. M-am sulemenit, m-am fardat, m-am dat cu ruj, cu pudră, cu creme. (Pentru aceasta se dă Canon doi ani.)
156. Am ascultat discuțiile altora în tren, în mașină, pe sub ferestre sau uși.
157. M-am rugat cu glas tare fiind singur(ă).
158. Am intrat în Sfântul Altar. Maicile numai în Mănăstirea lor pot să intre acolo.
159. Am zavistuit, pizmuit, am amenințat și am scuipat pe alții.
160. Am fost iubitor a lua și zăbavnic a da milostenie.
161. Am plâns peste măsură pierzând ceva avere (moștenire).
162. Am moștenit și n-am îngrijit de cei ce mi-au dat moștenirea.
163. Am fost zgârcit(ă) și n-am dat milostenie pentru sufletul meu.

164. Am strâns comori şi le-am îngropat.
165. Mi-a părut bine când a murit cineva.
166. Am blestemat cu foc, din inimă.
167. Am zis altora: „Ducă-se-n ruşine", „În mamă-sa", „În brânză", „În papuci" etc.
168. Mi-a părut bine de răul altora.
169. N-am iertat pe cei ce-mi greşesc şi n-am cerut iertare.
170. Am călcat posturile. Am mâncat peste măsură, pe ascuns, pe furiş, am mâncat spurcat, printre prânzuri, de dimineață, am mâncat sugrumat, de sânge. Am mers mâncat la Spovedanie.
171. Am vorbit şi am râs la masă.
172. Am cârtit împotriva mâncătorilor (am postit, am plătit slujbe împotriva vrăjmaşilor etc.).
173. Am stat şi m-am sculat de la masă fără rugăciune. (Pentru aceasta se dă Anatemă.)
174. Nu mi-am căutat sănătatea după datorie.
175. Sunt necumpătat în cheltuieli (bani risipiți, bomboane, lux, gumă, țigări).

176. Am luat Sfânta Anaforă după mâncare şi am băut apă după miezul nopții.
177. M-am mâniat. Țin minte răul, pomenesc răul.
178. Am cârtit în necazuri (de exemplu: „Of, m-am săturat!").
179. Nu tac. („Tăcerea e de aur, a vorbi despre Dumnezeu e de argint, iar restul e osândă".)
180. Am mustrat cu asprime (am cicălit peste măsură, deşi a recunoscut greşeala).
181. Am râvnă nesocotită. (Fac post peste măsură, milostenie fără socoteală, suferind cei din casă, mă ocup de alții mai mult decât de mine.)
182. Nu m-am rugat în orice vreme şi loc.
183. M-am culcat seara fără rugăciune, m-am sculat şi am plecat fără rugăciune. Mi-am pierdut dragostea față de aproapele.
184. N-am aprins candela, lumânările, tămâia la rugăciune.
185. Am pierdut lucruri sfinte (Icoane, candele, cruci).

186. N-am rămas statornic în bine.
187. Am stat într-un genunchi, ca şi catolicii şi evreii, la rugăciune. (Dacă avem doi genunchi, să stăm pe amândoi.)
188. Am zis „Iisus" în loc de „Domnul nostru Iisus Hristos".
189. Nu m-am rugat la plecarea în şi la sosirea din călătorie sau la începutul şi la sfârşitul lucrului.
190. N-am sfinţit casa şi vasele ce s-au spurcat.
191. N-am stropit cu Agheasmă la fiecare întâi a lunii.
192. M-am lenevit să-mi Spovedesc păcatele (mai mult de un an cu sau fără Canon).
193. M-am Spovedit incomplet.
194. Am mers la mai mulţi duhovnici. (Se merge la cel mai bun, indiferent de scopul cu care mergi.)
195. N-am îndeplinit Canonul dat şi n-am făcut de-ajuns pentru a-mi şterge păcatele.
196. Mi-am măgulit lenea zicând: „De aş fi la mănăstire, m-aş tot ruga".

197. M-am făcut părtaş la păcate străine, îndemnând, ajutând, neoprind, lăudând păcatele altora.
198. N-am ajutat pe aproape sufleteşte şi trupeşte. Sufleteşte, n-am adus suflete la mântuire, iar trupeşte, n-am îmbrăcat pe goi sau flămânzi.
199. Nu am virtuţile teologice: Credinţa, Nădejdea, Dragostea şi Înţelepciunea, dreptatea, tăria, cumpătarea.
200. Mi-am folosit în păcate libertatea vieţii. (Oricât am fi fost de ocupaţi în viaţă, timp pentru păcate avem, dar pentru Dumnezeu nu.)
201. Mă apasă păcatele subţiri, îngâmfarea de sine, cruţarea de sine, mila de sine, părerea de sine, înfumurarea, iubirea de sine etc.

La Spovedanie se merge nemâncat, după ce ai postit cinci zile şi ai trăit în înfrânare. După Spovedanie, aşa să zici, păcătosule: „Acestea toate şi mai mari decât acestea am făcut, şi toate câte sunt scrise în catastifele

dracilor le-am făcut, de care îmi pare rău şi, cu ajutorul lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului, mă hotărăsc să nu le mai fac şi pentru care vă rog să-mi dați Canon după Pravila Bisericii. Amin."

Hârtia pe care ai avut păcate scrise o dai focului, însă când ai venit la Spovedanie, e bine să mai ai încă o hârtie şi un creion ca să-ți notezi Canonul ce l-ai primit. De ai primit Canon după Pravila Bisericii, şi-l vei face, te vei mântui, iar de nu, păcatele rămân fără iertare.

Orice creştin e bine să facă măcar o dată în viață Spovedanie generală, la o mănăstire, iar apoi se poate Spovedi oricând la preotul lui. Păcatele nu pot intra în cer, fără Spovedanie nu intră în cer nimeni. Atenție însă că diavolul are un şiretlic: când faci păcate, îți dă curaj, iar când să le Spovedeşti, îți aduce ruşinea.

Să nu ne ruşinăm, fraților, la Spovedanie, ca să fim iertați, ci mai bine să ne ruşinăm

de a mai face păcatele. Numai Episcopii şi Preoții pot dezlega păcatele oamenilor, ei sunt urmaşii Apostolilor. Nici diaconii nu pot face aceasta. Episcopii şi Preoții se dezleagă unii pe alții, căci şi ei sunt păcătoşi. Ce uşor este să te mântui... Vii la preot, spui păcatele, iar preotul spune: „Eu, nevrednicul preot şi duhovnic, te iert şi te dezleg cu puterea ce-mi este dată, în numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin." Şi Hristos, în chip nevăzut, dezleagă lanțurile păcatelor tale, şi ceea ce zice preotul pe pământ face Hristos în ceruri. Aceasta este Taina Tainelor, nici îngerii, nici Arhanghelii, nici chiar Maica Domnului nu poate da dezlegarea păcatelor omului, ci numai preotul Domnului nostru Iisus Hristos, care este în lume un „Alter Christus", un alt Hristos. Şi răspunderea preotului este cu atât mai mare cu cât mai mare este darul dat lui de Hristos.

Mănăstirea Sihăstria, 1988

SPOVEDANIA PREOȚILOR DE MIR

1. Am uitat să binecuvântez amestecările Sfintelor la Sfânta Proscomidie.[1]
2. Am pus prea mult sau prea puțin din Sfânta căldură în Sfintele Taine, greşind prin aceasta greu, că ori au rămas Sfintele Taine reci, ori a schimbat apa firea vinului.[2]
3. Am împărtăşit pe credincioşi sau pe monahi cu miride (părticele) în loc de însuşi Trupul lui Hristos şi în acest fel am pus zidirea în locul Ziditorului.[3]
4. N-am cercetat la mărturisire păcatele celor ce se măturisesc, cu cele şapte fericiri, după cum arată învățăturile către duhovnici.[4]
5. M-am lenevit a mărturisi sau a da sfat bun celor ce mi-au cerut.[5]
6. Am dezlegat pe cei ce Dumnezeu prin Sfintele Canoane nu leagă şi am legat pe

cei ce Dumnezeu prin Sfintele Canoane nu leagă.[6]
7. Am vorbit de rău şi am judecat cu mintea pe arhiereu şi pe cei mari.[7]
8. Am dezlegat pe cei legați de alți duhovnici când aceştia erau încă în viață.[8]
9. Am descoperit secretul Spovedaniei către alți duhovnici.[9]
10. Am dat bani sau alte daruri arhiereului că m-a hirotonit.[10]
11. Am recomandat la hirotonie pe cei nevrednici şi opriți de Sfintele Canoane.[11]
12. N-am împărtăşit pe cei ce erau în pericol de moarte.[12]
13. Am primit în Sfântul Altar şi alte daruri afară de prescuri şi de vin.[13]
14. Când am tăiat Sfântul Agneț, au sărit firimituri pe jos şi n-am făcut cuvenitul Canon de 200 de metanii pentru aceasta.[14]
15. Am făcut panadia cu dezlegări în zilele praznicelor împărăteşti, precum şi în cele cinci zile ale săptămânii întâia din Postul Mare.[15]

16. Am îngăduit a sluji Sfânta Liturghie fără a-mi citi sau a asculta cele Şapte Laude.[16]
17. Am pus preț şi am cerut bani pentru diferite slujbe de care au avut nevoie credincioşii.[17]
18. Am cădit cu cădelnița fără foc.[18]
19. Am cădit biserica cu răşină în loc de tămâie şi smirnă.
20. Am slujit cu prescuri prea vechi sau mucede şi înăcrite, sau care au fost de făină amestecată, nu de grâu curat.[19]
21. Am slujit cu vin cumpărat de prin târg, nefiind sigur că este curat.
22. Am slujit cu vin oțetit sau nefiind de struguri de viță.[20]
23. Am zis ecteniile prea des sau prea rar, prea tare sau prea încet, din lenevire şi din nesimțire, din care cauză am păgubit mult pe ascultători.[21]
24. Am spovedit fără folos.[22]
25. Am pomenit la Sfânta Liturghie pe cei sinucişi sau am făcut alte pomeniri sau slujbe pentru ei.[23]

26. Am scos părticele greşit din prescurile viilor pentru morți şi din prescura morților pentru vii.[24]
27. Mi-au căzut firimituri de pe Sfântul Disc pe felon sau chiar pe jos.[25]
28. Am scăpat pe jos sfintele pocrovețe şi unele din Sfintele Vase.[26]
29. M-am lenevit să citesc la bolnavi şi să fac agheasmă la ziua întâia a fiecărei luni.[27]
30. M-am lenevit să pun ecteniile de cerere prevăzute de tipicul Sfintei Liturghii pentru vreme de secetă sau de război, sau pentru bolnavi şi călători.[28]
31. N-am pomenit cu evlavie pomelnicele ctitoriceşti şi alte pomelnice de la diferiți credincioşi la Sfânta Proscomidie sau la Sfânta Liturghie.[29]
32. Am pomenit pe cei vii la morți intenționat ca să moară sau să li se întâmple ceva rău.[30]
33. Nu m-am înfrânat la masa de seară când am avut a sluji Sfânta Liturghie a doua zi.[31]

34. Am avut gânduri de hulă şi de necredinţă asupra Preacuratelor Taine ale lui Hristos.[32]
35. N-am spălat gura şi dinţii cu apă curată mai înainte de miezul nopţii când am avut a face Sfânta Liturghie.[33]
36. N-am făcut Sfânta Liturghie la vremea cuvenită.[34]
37. Am slujit cu Sfinte Vase oxidate, vechi sau prea uzate, sau am pus pahar de sticlă în loc de Sfântul Potir.[35]
38. Am zis unele din sfintele rugăciuni pe de rost la Sfânta Liturghie, fără carte, greşind prin aceasta greu şi zicând altele în loc de cele adevărate.[36]
39. Am slujit Sfânta Liturghie fără să fie aprinse trei lumânări la Sfânta masă.[37]
40. Am slujit ca preot, făcând în acelaşi timp şi serviciul de paracliser, adică servindu-mă singur, care este şi aceasta o greşeală grea.[38]
41. M-am mâniat şi m-am iuţit în timpul Sfintei Liturghii.[39]

42. N-am zis clar cuvintele de la sfinţirea Preacuratelor Taine.[40]
43. Am slujit Sfânta Liturghie şi nu m-am împărtăşit cu Preacuratele Taine, greşind greu prin aceasta şi dând pricină de sminteală.[41]
44. N-am aşezat bine mustăţile când m-am împărtăşit cu Sfintele Taine şi s-au udat cu cinstitul Sânge, greşind şi în acest fel.[42]
45. Am primit din neatenţie Preacuratul Trup în palma stângă, nu în cea dreaptă.[43]
46. N-am spălat buretele când s-a înnegrit sau era plin de praf.
47. M-am lenevit să săvârşesc Sfânta Liturghie în Duminici, în Sărbători şi în zilele de rând.[44]
48. M-am lenevit să săvârşesc sfintele slujbe din cursul săptămânii când mi-a venit rândul.[45]
49. N-am citit mulţumirile după Sfânta Împărtăşanie cu dragoste şi cu recunoştinţă, ci am pus pe altul să-mi citească, iar eu am ascultat fără evlavie.[46]

50. N-am păzit înfrânarea la masă după Sfânta Împărtăşanie.[47]
51. N-am învățat pe diaconi şi paracliseri cum să facă slujba lor cu frică de Dumnezeu.[48]
52. Am dat voie paracliserilor, nefiind sfințiți de arhiereu, să facă curățenie la Sfântul Prestol sau să se atingă de lucrurile sfinte de pe Sfânta Masă.[49]
53. M-am lenevit să pregătesc Preacuratele Taine de peste an pentru prunci şi pentru cei grav bolnavi, ca şi pentru cei de pe patul morții.[50]
54. Am citit cuvintele dumnezeieştilor Evanghelii cu greşeli, prin care am păgubit mult sufleteşte pe ascultători, făcându-i să nu înțeleagă învățătura Domnului nostru Iisus Hristos.[51]
55. Am spovedit, nefiind duhovnic, pe cei ce erau în primejdie de moarte şi nu m-am spovedit la episcop.[52]
56. Am recomandat preoți la hirotonie mai înainte de a împlini vârsta de 30 de ani.[53]

57. Am fost hirotesit duhovnic mai înainte de a avea vârsta de 40 de ani, cum hotărăsc Sfintele Canoane.[54]
58. Ca preot sau duhovnic, am silit pe cineva din cei ce s-au smintit de mine să vină la mine pentru diferite slujbe sau să se spovedească, greşind şi prin aceasta, după cum este scris: „Tot ce nu este din credință, păcat este".[55]
59. Ca preot de mir sau ieromonah, am făcut biserică fără voia episcopului şi am slujit în ea.[56]
60. Am făcut agheasmă, Sfântul Maslu sau am mărturisit în parohia altui preot, fără voia lui sau a episcopului locului.[57]
61. Am botezat a doua oară pe cei botezați în numele Sfintei Treimi şi în trei afundări.[58]
62. Am cununat a doua oară fără binecuvântarea episcopului, călcând canoanele Sfinților Părinți.
63. Am mâncat şi am băut prin cârciumi ori în alte locuri publice, nefiind mare nevoie, smintind multe suflete evlavioase.[59]

64. Am luat din biserică lumânări, ceară sau altceva, căzând prin aceasta în caterisire.[60]
65. Ca preot şi duhovnic, n-am ştiut pe de rost care sunt cele Zece porunci, cele Şapte Laude, cele Şapte Taine ale Sfintei Biserici, cele Douăsprezece articole ale Crezului şi cele Nouă porunci ale Sfintei Biserici. De asemenea, n-am ştiut care sunt cele trei virtuţi teologice, cele şapte păcate de moarte şi ce deosebire este între păcatele uşoare şi cele de moarte, şi încă n-am ştiut care sunt păcatele strigătoare la cer, păcatele împotriva Sfântului Duh şi n-am ştiut în întregime dogmele Bisericii Ortodoxe.[61]
66. N-am cunoscut în cel fel greşeşte omul împotriva celor zece porunci şi a celor mai sus arătate.[62]
67. N-am ştiut la spovedanie a deosebi greutatea păcatelor cu cele şapte pricini, adică: Cine a făcut păcatul? Ce păcat s-a făcut? Pentru ce s-a făcut? Cu ce mijloc a fost săvârşit? În ce vreme s-a făcut? În ce loc? De câte ori s-a făcut?[63]

68. N-am cunoscut Sfintele Canoane pe de rost şi n-am ştiut să le folosesc spre vindecarea celor bolnavi sufleteşte.[64]
69. Am slujit Sfânta Liturghie fiind oprit de arhiereu.[65]
70. M-am mâniat şi am blestemat sau am afurisit pe cineva fără voia arhiereului.[66]
71. Am fost la judecată publică şi am jurat fiind martor sau inculpat.[67]
72. Am vorbit de rău pe patriarh, pe mitropoliţi, pe episcopi, pe arhierei şi pe ceilalţi slujitori.[68]
73. Am luat daruri sau bani de la cei cărora le-am dat Sfânta Împărtăşanie.[69]
74. Ca preot de mir, am luat femeie fără a şti că este sau nu fecioară şi aflând că nu este, am îndrăznit a săvârşi în continuare Sfânta Liturghie.[70]
75. Am ştiut că sunt oprit de Sfintele Canoane de a sluji şi, cu toate acestea, am primit preoţia sau diaconia.[71]
76. După hirotonie am spus la duhovnic unele păcate care mă împiedicau de la

hirotonie şi pe care trebuia să le spun înainte.[72]

77. După ce am cunoscut puterea Sfintelor Canoane, care mă opreau de la cele sfinte, am mai îndrăznit a sluji Sfânta Liturghie.[73]

78. Ca preot sau ca diacon, am băut şi m-am îmbătat cu vin şi alte băuturi alcoolice, am înjurat de lucruri sfinte şi nu m-am oprit de la Sfânta Liturghie şi nici nu m-am Spovedit la episcop ca să-mi dea Canon de pocăinţă.[74]

79. Am jurat strâmb la judecată publică, din care pricină am pierdut preoţia şi apoi iarăşi am slujit Sfânta Liturghie.[75]

80. M-am sfătuit cu alţi preoţi a nu asculta de episcop, fiind el ierarhul meu canonic.[76]

81. Am sărutat mort în ziua când trebuia să fac Sfânta Liturghie.

82. Am slujit Sfânta Liturghie având vrajbă asupra cuiva, necerându-mi iertare.[77]

83. Am slujit Sfânta Liturghie fără Sfântul Antimis sau având unul vechi şi rupt.[78]

84. Ca preot, am fost vânător de fiare sau păsări şi, stăruind în aceasta, nu am încetat a săvârşi Sfânta Liturghie.[79]

85. Ca preot, am practicat unele descântece sau farmece ori am alergat în vreme de primejdie la unii vrăjitori şi din această pricină am pierdut preoţia.[80]

86. Ca preot sau diacon, n-am pomenit la sfintele slujbe numele episcopului locului din ură şi mândrie.[81]

87. Nu m-am grăbit a merge repede unde a fost nevoie de botez sau de împărtăşire grabnică, din care cauză au murit nebotezaţi sau nemărturisiţi oameni şi copii.[82]

88. Am slujit cele sfinte împreună cu cei opriţi şi caterisiţi de Sfântul Sinod.[83]

89. Ca preot de mir, ştiind că preoteasa mea a căzut în păcat cu altul, am mai trăit cu ea şi am mai slujit Sfânta Liturghie ca un preacurvar.[84]

90. Am binecuvântat nunta săvârşită întru fărădelege, adică din rude spirituale şi trupeşti, făcându-mă părtaş la păcatele lor.[85]

91. Am făcut baie în ziua în care trebuia să fac Sfânta Liturghie sau după Sfânta Liturghie.[86]
92. Ca preot de mir, nu m-am păzit în curățenie cu soția mea mai înainte și după Sfânta Liturghie timp de trei zile.[87]
93. Ca preot sau diacon, am fost la nunți cu lăutari sau la jocuri de am jucat sau am privit la ele, pierzând prin aceasta preoția.[88]
94. Am primit servicii lumești afară de cele bisericești, din care cauză n-am purtat grijă de slujbele bisericești și de credincioși.[89]
95. Am primit în biserică daruri de la schismatici sau eretici.[90]
96. Am botezat copii după ce am stat la masă.
97. Am scos părticele și am pomenit copii pierduți sau am pomenit pomelnice la Sfânta Liturghie.
98. Am primit liturghii sau daruri de la cei ce trăiesc necununați și i-am pomenit la Sfânta Liturghie.[91]

99. Am primit liturghii de la cei ce trăiau în păcate grele și păcătuiesc la arătare.[92]
100. Am vărsat Sfintele Taine pe jos sau pe Sfântul Antimis când făceam Sfânta Liturghie.[93]
101. Am vomitat din beție sau neînfrânare și mâncări vătămătoare.[94]
102. Am vărsat în aceeași zi după ce am fost împărtășit cu Preacuratele Taine ale lui Hristos.[95]
103. Am păcătuit slujind Sfânta Liturghie nefiind pregătit sufletește.[96]
104. Am slujit Sfânta Liturghie când am căzut în ispită, din cauza beției sau din altă pricină de care am fost vinovat.[97]
105. Am slujit cu mândrie și cu slavă deșartă și am predicat cu scopul de a fi lăudat de oameni și nu din râvnă de a duce sufletele la Hristos.[98]
106. Am slujit Sfânta Liturghie cu lenevie și nebăgare de seamă, am făcut multe greșeli și n-am citit cu evlavie și frică de Dumnezeu rugăciunile dintre ecfonise la timpul lor.

107. N-am strâns bine Preacuratele Taine de pe Sfântul Antimis şi au căzut părticele pe jos.[99]
108. N-am potrivit Sfintele cu frică de Dumnezeu, am pus prea mult vin la potrivit, din care cauză m-am ameţit.[100]
109. N-am curăţat bine Sfintele Vase şi Sfântul Potir când am potrivit Sfintele.[101]
110. Am lăsat Sfintele Vase neacoperite pe Sfânta Masă şi au umblat şoarecii şi păianjenii peste ele.
111. Din grabă, am uitat să consum Sfintele Taine din Sfântul Potir după Sfânta Liturghie şi le-am consumat a doua zi, săvârşind un mare păcat.
112. N-am fost cu mate atenţie când am dat anaforă la credincioşi sau când am umblat cu ea în Sfântul Altar, din care cauză mi-au căzut firimituri pe jos.[102]
113. Mi-am ales veşmintele cele mai bune şi mai frumoase când am slujit, ca să plac oamenilor şi să mă mândresc cu ele.[103]

114. Nu m-am înfrânat de la mâncare, de la băutură, de la somn când am fost de săptămână la Sfântul Altar.[104]
115. Nu mi-am înfrânat ochii şi limba, smintindu-mă de femei şi smintind pe alţii.[105]
116. M-am lenevit să fac Sfântul Maslu şi agheasmă la credincioşi, din care cauză au rămas neîndreptaţi şi nefolosiţi duhovniceşte.[106]
117. N-am mărturisit cu destulă răbdare pe credincioşi, ci i-am spovedit în grabă şi fără frică de Dumnezeu.[107]
118. Am fost neiscusit în dogmele credinţei şi în Sfintele Canoane din cauza leneviei şi a neştiinţei.[108]
119. Am îngreuiat unora Canonul la mărturisire, iar altora nu le-am dat Canonul cuvenit, din uitare şi neatenţie.[109]
120. Am slujit Sfânta Liturghie cu veşminte prea rupte şi vechi, făcând prin aceasta sminteală celor ce mă vedeau.
121. Am luat Sfintele Taine ale lui Hristos cu mine când am călătorit, dar nu le-am

purtat cu toată atenția și cu frica de Dumnezeu; ba le-am dat de le-au purtat și cei ce nu erau sfințiți de arhiereu.[110]

122. Am dat Sfânta Împărtășanie celor nevrednici de ea, din neiscusință și nebăgare de seamă, necercetându-i îndeajuns la Spovedanie.[111]

123. M-am lenevit a alunga din inimă gândurile spurcate, atât în timpul zilei, cât și în timpul nopții.

124. M-a biruit uneori patima desfrânării și ca preot am făcut onanie.

125. M-am certat cu unii preoți, cu soția, cu credincioșii și țin multă vreme mânie.

126. Îmi pare rău și mă scârbesc de binele altuia.

127. Mă mândresc cu hainele, cu părul și cu chipul meu.

128. Mă mândresc cu portul meu, pipăindu-mi trupul și fața și uitându-mă adeseori în oglindă.

129. Îmi place să poruncesc și urăsc pe cei ce poruncesc.

130. Îmi place să fiu băgat în seamă, iar dragoste nu am.

131. Mă scârbesc asupra celor ce pot cânta, dar nu merg la strană.

132. Sunt leneș și nu am grijă de buna stare a cărților, a veșmintelor, a obiectelor bisericești, lăsându-le neacoperite și prăfuite.

133. Am dorit să fiu preot din tinerețe și am intervenit cu bani, prin oameni. Am făcut preot și pe fiul meu, urmărind mai ales scopuri pământești.

134. M-am făcut preot din mândrie, și nu din vocație, pentru dragostea lui Hristos.

135. M-am făcut preot pentru interesele materiale, urmărind avere și bani.

136. Am fost nevrednic primind darul preoției.

137. Am ascuns o parte din păcatele mele la hirotonie, nespovedindu-mă curat.

138. Fiind păcătos, am slujit cele sfinte fără mustrare de conștiință.

139. Am făcut păcate mari şi opritoare de preoţie înainte de hirotonie.
140. Am greşit şi după hirotonie.
141. Nu mă mărturisesc în fiecare săptămână.
142. M-am mărturisit fără umilinţă.
143. M-am grăbit la mărturisire şi n-am cercetat bine păcatele.
144. Am trecut peste Canoane şi am împărtăşit cu nevrednicie creştini certaţi, care se urăsc între ei şi care se păzesc să nu aibă copii.
145. N-am fost pregătit pentru a da sfatul cel bun celor ce se mărturisesc.
146. Am scos părticele şi am dat credincioşilor acasă.
147. M-am lenevit a pune ectenii pentru cereri trebuincioase.
148. Mi-au rămas pomelnicele ctitorilor şi alte pomelnice nepomenite, la vii şi la morţi.
149. Am făcut slujbă prin parohii nefiind chemat de parohul titular.
150. M-am lenevit a învăţa şi a şti toate poruncile şi Tainele Sfintei Biserici.

151. Am fost la judecată ca martor şi am jurat.
152. Am primit darul preoţiei ca o funcţie, iar nu ca o misiune dumnezeiască şi apostolică.
153. Am călcat secretul spovedaniei.
154. Am slujit ameţit de vin, am mâncat şi am băut după miezul nopţii.
155. Ca preot, am vânat, am tăiat păsări şi animale, făcând vărsare de sânge.
156. Am bătut pe cineva, îmbrâncindu-l afară din biserică.
157. Am jucat cărţi, am mers la teatru şi cinematograf şi am risipit mult timp privind la televizor.
158. Am jucat la bal, la nunţi şi în alte ocazii, făcând sminteală.
159. Îmi tund părul şi mustăţile ca să plac oamenilor, iar nu lui Dumnezeu.
160. Murindu-mi preoteasa, am greşit cu alte femei, făcând preacurvie şi nu mi-am spus păcatele la episcop.

161. Fac sminteală cu privirea şi vorbirea.
162. Am uitat din grabă sau din rea-voinţă să pomenesc pe episcopul eparhial.
163. Din nepurtare de grijă, mi-au murit unii copii nebotezaţi şi nu am mărturisit păcatul la episcop.
164. Am slujit cu preoţi caterisiţi şi de altă religie, pierzându-mi harul preoţiei.
165. Am cununat rudenii oprite de canoane.
166. Am greşit împreunându-mă înspre ziua când trebuia să slujesc, în post sau în Sărbători.
167. Am slujit fiind beat, cu toate că avea cine să mă înlocuiască.
168. M-am grăbit la anaforă şi am dat firimituri pe jos.
169. Am slujit cu haine şi veşminte nespălate.
170. Am dormit în Sfântul Altar şi n-am auzit pravila.
171. Am mâncat ceva şi a trebuit să ies din biserică înainte de sfârşit.

172. Fac politică, mă ocup cu cele lumeşti şi îndemn şi pe alţii la cele pământeşti.
173. Am lăsat slujba Bisericii şi mi-am făcut interesele personale.
174. Am dezlegat posturile, ba chiar şi eu am mâncat în post.
175. Am mâncat carne şi fumez în faţa oamenilor, făcând sminteală.
176. Am vorbit glume de ruşine în faţa oamenilor şi i-am smintit.
177. Îmi răsfăţ ochii privind la femei cu patimă.
178. Am smintit pe cineva şi s-a depărtat de Biserică.
179. Din cauză că nu mă îngrijesc de credincioşi, am sectanţi în parohie.
180. Nu m-am îngrijit îndeajuns de fiii mei duhovniceşti, pierzându-i sufleteşte, şi sunt prins în mreaja rătăcirii lor.
181. Sunt formalist trupeşte şi nepăsător de mântuirea mea şi a sufletelor încredinţate mie.

182. Mă îmbrac luxos, după modă şi uit de cei săraci şi bolnavi pe care-i păstoresc.
183. Am umblat prin sat şi oraş fără reverendă.
184. Mi-e ruşine a purta haina şi vrednicia preoţească.
185. Mi-am pus în minte, pentru interese personale, să ies din preoţie.
186. Din cauza fricii, mă luptă gândul de îndepărtare de preoţie.
187. M-am grăbit la Sfânta Liturghie şi n-am predicat credincioşilor în sărbători.
188. Am smintit credincioşii cu lungimea predicii.
189. Am pus preţ fix pentru servicii în parohie.
190. M-am certat cu oamenii, amestecându-mă în treburile lor.
191. Am luat parte la mesele cu lăutari, cântece lumeşti, beţie, fumat şi altele care produc sminteală şi pagubă mântuirii.
192. M-am compromis îngrijindu-mă mai mult de cele pământeşti şi uitând de cele sufleteşti.

193. Mă ţin de înţelepciunea lumii şi sunt slab şi rece în credinţă.
194. M-a îndemnat diavolul şi am slujit fără pregătire Sfintele Taine.
195. Mi-e ruşine să împărtăşesc preoteasa şi copiii mei.
196. Am greşit trupeşte peste fire.
197. Am greşit în zilele oprite şi în posturi.
198. Am greşit în ziua în care m-am împărtăşit.
199. N-am făcut activitate misionară în parohie după puterea mea, din care pricină s-au înmulţit sectanţii şi cu greu mai pot face faţă.
200. Am primit ajutoare de la sectanţi şi le-am dat la credincioşi, săvârşind un grav păcat.
201. Am lăsat în părăsire biserica din nepurtare de grijă.
202. Am lăsat biserica nereparată, fără icoane, fără veşminte.
203. Am lăsat vitele să calce pe morminte şi n-am avut grijă să fac curăţenie în biserică şi în cimitir.

204. Am luat din banii strânşi pentru reparaţia bisericii, de la credincioşi şi din pangar.
205. Am luat din cutia milei şi n-am împărţit nimic la săraci.
206. Am oprit leafa slujitorilor şi am plătit mai puţin.
207. Am înşelat vânzând mai scump şi cumpărând mai ieftin.
208. Am luat dobândă la banii împrumutaţi.
209. M-am lăcomit şi n-am făcut parte dreaptă cântăreţilor din jertfă.
210. M-am certat cu dascălii, i-am nedreptăţit şi i-am îndepărtat de la biserică.
211. Am ţinut mânie, m-am sfădit şi n-am iertat pe cei ce-mi greşesc.
212. M-am certat în casă şi bănuiesc preoteasa pe nedrept.
213. M-am păzit să nu fac copii.
214. Ca preot, n-am dat sfat şi Canon să opresc avorturile.
215. Din nepăsarea mea, s-au făcut multe avorturi în parohie, pentru care mă căiesc.

216. Putând ajuta, n-am miluit pe cei săraci.
217. Am fost dator să opresc păcatul furatului, beţiei, înjuratului şi altele şi nu le-am oprit.
218. Am fost dator să îndemn la ţinerea posturilor şi n-am îndemnat.
219. Am fost dator să mă rog pentru popor şi nu m-am rugat.
220. Am fost dator să-i pomenesc pe cei morţi şi nu i-am pomenit.
221. Am fost dator să îngrop gratis pe cei săraci şi nu i-am îngropat.
222. Am fost dator să îngrijesc pe cei bolnavi şi n-am îngrijit, nici n-am trimis credincioşi să-i ajute.
223. Am fost dator să mă fac pildă de fapte bune şi nu m-am făcut.
224. Am fost dator să păstoresc turma la păşunea mântuirii şi n-am păstorit-o.

*

Deci din mâinile tale, părinte, se vor cere acele suflete pe care le păstoreşti pe calea mântuirii.

*

„Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Vai de păstorii lui Israil care s-au păstorit pe ei înşişi! Păstorii nu trebuia ei oare să păstorească turma?

Dar voi aţi mâncat grăsimea şi cu lâna v-aţi îmbrăcat; oile cele grase le-aţi junghiat, iar turma n-aţi păscut-o; pe cele slabe nu le-aţi întărit, oaia bolnavă n-aţi lecuit-o şi pe cea rănită n-aţi legat-o; pe cea rătăcită n-aţi întors-o şi pe cea pierdută n-aţi căutat-o, ci le-aţi stăpânit cu asprime şi cruzime.

Şi ele, neavând păstor, s-au risipit şi, risipindu-se, au ajuns mâncarea tuturor fiarelor câmpului. De aceea rătăcesc oile Mele prin toţi munţii şi pe tot dealul înalt; împrăştiatu-s-au oile mele peste toată faţa pământului şi nimeni nu îngrijeşte de ele şi nimeni nu le caută.

De aceea ascultaţi, păstori, cuvântul Domnului: Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot aşa este

de adevărat că Eu voi face dreptate; pentru că oile Mele au fost lăsate pradă şi fără păstor, oile Mele au ajuns mâncarea tuturor fiarelor câmpului, iar păstorii Mei n-au purtat grijă de oile Mele, ci păstorii s-au păscut pe ei înşişi şi oile Mele nu le-au păscut.

De aceea ascultaţi, păstori, cuvântul Domnului.

Aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu vin la păstori; le voi cere înapoi oile Mele din mâna lor şi îi voi împiedica să nu mai pască oile Mele şi nu se vor mai paşte păstorii pe ei înşişi şi voi smulge oile Mele din gura lor şi ele nu vor mai fi pentru ei o pradă de sfâşiat.

Căci aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu însumi voi purta grijă de oile Mele şi le voi cerceta..." (Iezechiel 34, 1-11).

*

„Petre (preote), mă iubeşti tu oare? Paşte oile Mele!" (Ioan 21, 15-17).

Note

1 Povățuiri liturgice de Neamț, ed. 1860, p. 167.
2 Sfântul Nichifor, Canonul 13.
3 Sfântul Simeon Tesaloniceanul, IV, 94.
4 Învățăturile către duhovnici, cap. 5.
5 Nicodim Sachelarie, Pravila bisericească, Prov. 13, 14.
6 Nicodim Sachelarie, Pravila, Duhovnicia, p. 136.
7 P.M.B., gl. 373; Apost. 55; Sfânta Sofia 3.
8 Carte folositoare de suflet, p. 130.
9 P.M.B. gl. 319; Rând. Bis. C. Ort., Art. 31, 25-26.
10 Pidalion: Apost. 29; IV Ec. 2; V Ec. 22, 23; VII Ec. 4; Sfântul Vasile 90.
11 Carte folositoare de suflet, p. 49; Sfântul Vasile 90.
12 Molifteinicul Mare, împărtăşirea grabnică.
13 Apost. 3, 4; VI Ec. 28, 32, 57, 99; Cart. 37.
14 P.B.G., p. 127.
15 Tipicul Mare, p. 493 [555].
16 P.M.B., gl. 72.
17 IV Regi 5, 27.
18 Scara f. 37, scholia 23.
19 Pov. Lit., ed. 1860, p. 167.
20 Fac. 4, 3-7; Pov. Lit., p. 167; P.B.G., p. 102 [47].
21 VI Ec. 75; Laod. 15; Prov. 26, 16; VI Ec. 3.
22 Molift. Mare, Spovedania.
23 P.B.G. 101.
24 Vezi slujba Proscomidiei.

25 P.M.B., gl. 164.
26 Idem.
27 Prov. 26, 14-15.
28 Pateric, p. 175; VI Ec. 80; P.M.G. 101 [37].
29 1 Cor. 13, 8; Sfântul Simeon Tes. IX 72.
30 Sfântul Simeon Tes. IX 72; Nicodim Sachelarie, Pravila, Ierosilia, p. 161.
31 Cart. 41, 47; VI Ec. 29, 89.
32 Sfântul Simeon Tes. VII 264.
33 Pov. Lit., Neamț, 1860, p. 165.
34 Tez. Lit. tom 3. 89.
35 Pov. Lit. ed. cit., p. 165.
36 Ibidem, p. 169.
37 Ibidem, p. 166; Tez. Lit., p. 102.
38 Pov. Lit., p. 166.
39 Idem.
40 Ibidem, pag. 169.
41 Apost. 8, 9; P.M.G., p. 123.
42 Pov. Lit., p. 171.
43 Pravila Nicodim Sachelarie, Împărtăşania.
44 Pov. Lit., p. 127.
45 Prov. 26, 16; Pateric, p. 175.
46 Pov. Lit., p. 175.
47 Idem.
48 Pov. Lit., p. 173.
49 Pov. Lit., p. 173.
50 Pov. Lit., Prov. 26, 14-15.

51 Iacov 4, 17; Osea 4, 5.
52 Sfântul Simeon Tes. IX, 10-13.
53 VI Ec. 14.
54 P.M.G., gl. 319.
55 Romani 14, 23; Sfântul Simeon Tes. IX 49.
56 Apost. 33; IV Ec. 18; VI Ec. 31, 34.
57 Apost. 14; I Ec. 15; IV Ec. 5; Antiohia 16, 21.
58 Apost. 46, 47, 68; II Ec. 7; VI Ec. 95.
59 Apost. 42, 43, 54; VI Ec. 9; VII Ec. 22.
60 Sfântul Vasile 61; Apost. 72, 73; I-II sin. 10.
61 Carte folositoare de suflet, cap. 1-3.
62 Idem.
63 Idem, cap. 5, p. 26 ş.u.
64 Idem, cap. 2.
65 Apost. 12, 13, 33; I Ec. 5; VI Ec. 21; I Regi 15, 26; Sfântul Nicolae 8.
66 P.M.G., gl. 35; Prov. 26, 2; Ps. 108, 27; Num. 23, 8.
67 Mt. 5, 33-34; Fac. 22, 16; Ps. 132; Mt. 26, 63.
68 Apost. 55; Sf. Sofia 3.
69 Fapte 8, 20; VI Ec. 23.
70 Lev. 21, 13-14; Neo-Cez. 8; I Cor. 6, 15-16; P.B.G., p. 114 [107].
71 VI Ec. 14; I Tim. 3, 2-4; Apost. 23.
72 Sfântul Vasile 89.
73 I Ec. 10; Sfântul Nichifor 36.
74 Apost. 27, 42, 55, 56; Sfânta Sofia 3.
75 Sfântul Vasile 64; P.B.G., p. 114 [101].

76 Apost. 39; Cart. 6, 7; I Ec. 16; I-II 15.
77 I In 2, 11; Prov. 11, 5, 23, 17.
78 Sfântul Simeon Tes. V, 108.
79 VI Ec. 51 [preot vânător trei ani nu are voie a se împărtăşi].
80 Sfântul Vasile 65, 72; P.M.G., p. 115; Sfântul Grigore de Nyssa 3; Laod. 36.
81 I In 4, 16; I-II sin. 13-15; Sfântul Simeon Tes. IX, 14.
82 P.M.G., gl. 57; R.B.O.R. 40.
83 Pid
alionul de Neamț, foaia 269; II Ec. 1; III Ec. 7.
84 P.M.G. 84.
85 P.M.G. 211, 208.
86 VI Ec. 77; Laod. 30; P.M.G., gl. 66.
87 Sfântul Simeon Tes. IX, 14-15; I Cor. 7, 5; Sfântul Dionisie 3.
88 Apost. 42, 43, 54; P.B.G., p. 100 şi 128.
89 Apost. 30; IV Ec. 20; VII Ec. 3, 5; Laod. 13.
90 Fac. 4, 5; Osea 2.
91 Fac. 4, 5.
92 Idem.
93 P.M.G., gl. 164; Sf. Simeon Tes. IX 81, 83.
94 P.M.G., gl. 128.
95 P.B.G., p. 103, 105.
96 P.M.G., gl. 72; vezi şi Laudele bisericeşti.
97 Le. 21, 34; Efes 5, 18; Filip 3, 18.
98 Prov. 15, 33, 16, 18; Pateric, p. 241.

99 Prov. 26, 14-15.
100 P.B.G., p. 127.
101 IV Ec. 3.
102 P.M.G., gl. 164.
103 P.B.G., p. 128; Sirah 10, 15.
104 Pov. Lit., ed. 1860.
105 Idem.
106 Sfântul Simeon Tes. IX.
107 Idem.
108 Hronograf de Chedrinos tom 4, 1837.
109 Idem.
110 A. Şaguna, Dr. Can. 1885.
111 Învăţătura către duhovnic.

SPOVEDANIA PREOTESELOR

1. Dorind să devin soţie de preot, m-am silit să-mi păzesc fecioria cu ajutorul Domnului până la nuntă, însă de multe ori am fost biruită de gânduri, de vise ale tinereţii şi de pofte trupeşti, pentru care mă căiesc.
2. Deşi m-am cununat cinstită cu preotul meu, am fost adeseori amăgită de duhul lumii de azi, de mândrie, de lăcomie, de gânduri trupeşti şi de slavă deşartă.
3. Mărturisesc, de asemenea, că nu am avortat nici un copil, dar uneori m-am păzit să nu rămân gravidă, călcând porunca lui Dumnezeu, pentru care, de asemenea, mă căiesc şi îmi cer Canon şi iertare.
4. Uneori am greşit cu părintele în zile de post, alteori am greşit în sărbători seara şi

n-am putut respecta rânduiala vieții conjugale îngăduită de Sfinții Părinți pentru preoți, adică o dată pe săptămână.
5. M-am păzit să nu nasc copii, fie din comoditate, fie din frică, fie de rușine, fie din boală, sau ca să nu râdă credincioșii de mine.
6. M-am certat de mai multe ori cu preotul meu, am gândit să-l îndepărtez și chiar să mă reîntorc la mama mea, dar m-am temut de pedeapsa lui Dumnezeu și ne-am împăcat.
7. Îmi pare rău că au auzit credincioșii din parohie despre noi că nu trăim în armonie și nu știu cum să procedez să ne împăcăm și să nu facem sminteală.
8. Uneori am cerut preotului meu să-mi cumpere cadouri, haine scumpe, după moda zilei de azi, și astfel am întristat pe Duhul Sfânt, i-am smintit pe credincioși și m-am făcut de ocară în sat.
9. L-am silit pe preotul meu să mă plimbe în țară și peste hotare, cheltuind bani mulți și smintind enoriașii.

10. Am purtat fustă scurtă, m-am fardat, m-am machiat, am fost la distracții și la nunți, ba mi-am tuns și coafat părul ca să fiu frumoasă și să mă laude lumea, uitând că supăr pe Dumnezeu.
11. M-am certat cu ai mei pentru avere și moștenire și nu vorbesc cu ei.
12. Sunt zgârcită, rea, invidioasă, răzbunătoare și nu miluiesc pe orfani, pe bolnavi, pe bătrâni și săraci.
13. Stau ore în șir la televizor și văd multe lucruri necuviincioase și sminteli trupești împreună cu copiii mei, ucigându-i sufletește.
14. Nu dau sfaturi creștinești copiilor, fetelor din sat, mamelor și bătrânelor, așa cum se cuvine preoteselor.
15. Dorm mult, sunt răsfățată, țin mânie și aștept ca toate femeile din parohie să-mi sărute mâna.
16. Am influențat de multe ori și pe preotul meu să facă la fel ca mine și să fie mândru, zgârcit și luxos, deși mulți credincioși sunt săraci și lipsiți.

17. Am îndemnat pe unele femei din sat să facă avort, să se păzească conjugal, să meargă la petreceri şi chiar la cârciumi, zicând că nu este păcat.
18. Ca preoteasă, m-am îmbrăcat luxos, am intrat machiată şi fără batic pe cap la Sfintele slujbe şi am venit foarte târziu la Biserică.
19. Am dat uneori mâncare de dulce preotului şi copiilor mei, Miercurea, Vinerea şi în cele patru posturi.
20. Mă duc rar la Biserică şi la Spovedanie şi nu spun toate păcatele mele trupeşti şi sufleteşti, nici nu-mi fac Canonul dat de duhovnic.
21. Ca soție de preot şi mamă, nu le-am dat copiilor întotdeauna o adevărată educație creştinească, lăsându-i să facă ce vor şi chiar să lipsească de la Biserică.
22. Nu m-am silit, împreună cu preotul, să facem în parohia noastră un mic azil pentru bătrâni şi bolnavi şi n-am încurajat pe credincioşi să facă, după putere, mai multă milostenie.

23. Nu i-am organizat pe credincioşi, împreună cu preotul, să întreținem o puternică activitate misionară în parohia noastră împotriva sectelor.
24. Nu am reuşit să organizăm pelerinaje cu credincioşii din parohie pe la Sfintele moaşte, pe la icoanele făcătoare de minuni şi pe la mănăstirile care întăresc credința enoriaşilor noştri.

SPOVEDANIA GENERALĂ A MONAHILOR

Mărturisesc înaintea Preasfântului, Atotputernicului şi Preamilostivului Dumnezeu, Celui închinat în Sfânta Treime, Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh, înaintea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, înaintea tuturor Sfinţilor şi înaintea Cuvioşiei voastre, cinstite părinte, că eu, păcătosul, în toată clipa şi în tot ceasul, am mâniat pe Preabunul Dumnezeu cu păcatele şi cu răutăţile mele cele fără de număr.

1. N-am iubit pe Dumnezeu din toată inima, din tot cugetul şi din toată puterea, şi nici pe aproapele ca pe mine însumi.
2. Am fost stăpânit în toată vremea de iubirea de sine, adică de iubirea neraţională faţă de trup, care este maica şi rădăcina

tuturor răutăţilor, adică iubirea de slavă, iubirea de argint şi iubirea de plăceri.
3. Am fost stăpânit în toată vremea de cele trei patimi uriaşe, adică: uitarea, neştiinţa şi trândăvia.

Păcate împotriva votului ascultării

4. Am defăimat ascultarea faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni.
5. N-am păzit cu sfinţenie ascultarea faţă de stareţul meu, faţă de duhovnic şi faţă de ceilalţi părinţi şi fraţi.
6. N-am făcut ascultare cu dragoste şi cu sinceritatea inimii.
7. Am făcut ascultare de silă, cu lenevire şi numai de ochii părinţilor şi ai fraţilor.
8. Am fost cârtitor la ascultare şi, prin aceasta, am dat pildă rea altor părinţi şi fraţi.
9. Am făcut ascultare cu mândrie, cu slavă deşartă şi cu scopul de a fi lăudat de stareţ, de econom şi de ceilalţi părinţi şi fraţi.

10. Am făcut ascultare cu scopul de a ajunge mai mare peste ceilalţi şi de a mi se da o oarecare vrednicie (diacon, preot etc.).
11. Am făcut ascultare cu mândrie şi cu pretenţia de a mi se da salariu, uitând că am făgăduit sărăcia cea de bunăvoie înaintea lui Dumnezeu.
12. N-am făcut ascultare cu sârguinţă şi la vreme potrivită, din care cauză am amărât pe povăţuitorii mei cei duhovniceşti şi am făcut pagubă obştii.
13. N-am avut adevărata lepădare de sine şi nu m-am silit să-mi tai voia şi priceperea întru toate cele spre mântuire.
14. Am păcătuit cu cruţarea de sine, ascunzând-mi puterea trupului şi nu am vrut să mă ostenesc după puterea mea în ascultările cele de obşte.
15. Am păcătuit în toată vremea cu mila de sine, adică mila de trup fără de judecată şi, astfel, m-am purtat cu viclenie, spre a nu mă obosi la ascultare, spre folosul de obşte.

16. Am fost stăpânit de plăcerea de sine, adică de moleşeala voinţei şi nu am iubit osteneala supunerii şi ascultării.
17. Fiind stăpânit de iubirea de sine, nu mi-a plăcut să fac în mănăstire ascultările cele mai grele şi mai ostenitoare care mi s-au dat, precum: bucătăria, paracliseria, slujba la vite şi slujirea bolnavilor, care odihnesc mulţimea şi sunt de folos obştesc.
18. N-am făcut ascultare cu frică de Dumnezeu şi cu rugăciune în minte şi în inimă.
19. Am fost îndărătnic, răzvrătit, tulburător şi nesupus şi am făcut împerecheri şi dezbinări printre părinţi şi fraţi, atrăgându-mi prin aceasta mânia şi pedeapsa lui Dumnezeu, precum Datan şi Aviron, pe care i-a înghiţit pământul de vii.
20. Am făcut în mănăstire multe lucruri după capul meu şi după voia mea, fără să cer sfatul şi blagoslovenia celor ce au fost în drept să-mi dea porunci.

21. N-am avut adevărata biruire de sine spre a-mi birui voia proprie.
22. N-am avut adevărata predare de sine, spre a mă preda sub mâna povățuitorului celui duhovnicesc, ca lutul în mâna olarului și ca fierul în mâna fierarului.
23. N-am avut adevărata împotrivire de sine spre a mă împotrivi voii mele și a mă supune voii lui Dumnezeu și voii celor mai mari ai mei în Domnul.
24. N-am avut adevărata socotință de a face ascultare cu înțeleaptă smerenie și de a mă supune cu dreaptă socoteală. Nu am înțeles că și ascultarea merge până la un punct, adică până la călcarea poruncilor lui Dumnezeu, după cum spune Sfântul Vasile cel Mare, fiindcă și dobitoacele noastre ni se supun fără cârtire, dar și fără rațiune; însă omului i s-a dat minte pentru a se supune la cele ce i se cuvin spre mântuire și nu la cele fără de lege.

Păcate împotriva votului feciorie

25. N-am respins atacul cel de gând de la prima răsărire a gândului desfrânării.
26. M-am unit și m-am învoit cu mintea și cu inima spre a sta de vorbă cu gândurile desfrânării trupești.
27. Nu am luptat cu toată puterea voinței spre a scoate și a izgoni din minte și din inimă cugetul cel pătimaș al dezmierdărilor trupești.
28. Am păcătuit curvind cu mintea și cu inima de multe ori și m-am dezmierdat, îndulcindu-mă prin închipuirea păcatelor trupești.
29. Am curvit cu mintea, prin imaginație, cu idolul păcatului curviei, sau, mai bine zis, cu dracul curviei ca și cu niște femei.
30. Am zăbovit de multe ori, mai multă vreme, în această desfrânare nevăzută și mi-am dat voia și inima mea dracului curviei și al înverșunării, din care cauză

am ajuns chiar de m-am înfierbântat şi cu trupul, fiind în primejdia de a cădea în păcat şi cu fapta.
31. Nu mi-am păzit ochii de vederea celor ascunse ale mele şi de la vederea altor lucruri ațâțătoare spre desfrânare.
32. Nu m-am silit cu toată puterea să fug de prietenia cu femei şi cu cei tineri.
33. Am privit cu iscodire şi cu poftă la trupul şi la fețele femeieşti şi am preacurvit cu ele în inimă.
34. Mi-a plăcut să fac pe dascălul spre a învăța pe femeile cele tinere şi a le povățui pe calea mântuirii, dar eu, fiind slab şi pătimaş, am păcătuit cu ochiul şi inima, rănindu-mă cu vederea acelora pe care mi se părea că le vânez spre mântuire.
35. Nu m-am sfiit de sfântul înger păzitor spurcându-mi ochii cu vederea părților mele cele ascunse şi pipăindu-le.
36. Chiar în vremea sfintei rugăciuni m-am aflat curvind şi preacurvind cu mintea şi cu inima.

37. Văzându-mă în război cu patima curviei, n-am alergat repede la ajutorul lui Dumnezeu prin rugăciune cu lacrimi.
38. N-am fost hotărât să-mi urăsc şi să-mi duşmănesc din toată inima trupul până la moarte şi să mă păzesc de el ca de o fiară şi ca de un balaur cu multe capete.
39. N-am avut frică de Dumnezeu şi de gheenă şi nu m-am silit cu toată grija să veghez cu trezvie asupra inimii mele spre a opri izvorul poftelor trupeşti prin chemarea deasă a numelui Domnului nostru Iisus Hristos.
40. Fiind iubitor de sine, n-am voit să-mi chinuiesc şi să-mi robesc trupul prin post cu priveghere şi multe osteneli spre a-l supune duhului.
41. De multe ori am fost robit de duhul dezmierdării de sine şi n-am înțeles că această desfrânare tainică, în ziua Judecății celei mari, Dumnezeu o va socoti ca pe o curvie cu lucrul, mai ales nouă, monahilor

şi monahiilor, care am depus votul fecioriei şi care nu se mărgineşte numai la fecioria trupului, ci şi la aceea ca duhului, după cum ne învaţă Sfântul Apostol Pavel.

42. De multe ori, fiind luptat de diavolul desfrânării, nu numai că nu m-am împotrivit lui, ci chiar eu am căutat să-mi aţâţ poftele trupeşti şi astfel, mai înainte de bântuiala dracului curviei, m-am făcut drac mie însumi.

43. De multe ori, voind să-mi răscolesc dezmierdările trupeşti şi să mă îndulcesc cu ele, mi-am închipuit cu mintea împreunări de oameni, de animale, de păsări şi alte feluri de închipuiri drăceşti, prin care mi-am spurcat mintea şi inima, aprinzând în mine focul desfrânării.

44. Ba, mai mult, am pipăit cele ascunse ale mele cu scopul de a-mi aţâţa poftele desfrânării.

45. Din nepăzirea ochilor şi a minţii, am fost stăpânit de râsul curvesc, care este vrednic de plâns.

46. Uneori am ajuns chiar la glume şi râsete curveşti şi am vorbit vorbe spurcate faţă de alţii.

47. Din iubirea de sine, care pururea m-a stăpânit, nu m-am silit să-mi înlătur din suflet dragostea cea trupească prin dragostea dumnezeiască, iar focul poftelor trupeşti nu m-am silit să-l sting prin focul celei cereşti.

48. Din cauza neînfrânării de la mâncare, băutură şi mai ales din cauza nepăzirii minţii mele cea pătimaşă, mi s-a întâmplat să am scurgeri în somn, iar uneori chiar şi ziua.

49. Fiind pătimaş şi neputincios şi cu totul neiscusit în războiul cu diavolii, am încercat să izgonesc dracul curviei din minte numai prin vorbirea împotriva lui şi nu am alergat la arma cea biruitoare, adică la chemarea numelui Domnului nostru Iisus Hristos în ajutor.

50. Uneori şi în Biserică fiind, sau chiar în Sfântul Altar, mi s-a întâmplat să fiu batjocorit de dracul curviei.

51. Nu m-am silit cu toată puterea să-mi păstrez, pe lângă fecioria cea trupească, şi pe cea duhovnicească. Cu trupul m-am ferit de împreunări trupeşti, dar cu mintea şi cu inima am fost preacurvar înaintea lui Dumnezeu.
52. Mi-a plăcut să mă îmbrac cu haine bune, cu încălțări luxoase, ba chiar să mă spăl pe față cu săpunuri mirositoare, prin care am atras pe alții spre pofte trupeşti.
53. Mi-am dezmierdat trupul prin băi, fiind sănătos cu trupul, prin care am călcat Sfintele Canoane şi învățăturile Sfinților Părinți şi am venit întru pomenirea goliciunii dintâi, întristând pe Duhul Sfânt şi pe sfântul înger, păzitorul vieții mele.
54. Am hrănit prin nepăsare şi negrijă pe cei trei vrăjmaşi ai fecioriei, adică pe îmbuibare, beție şi somn. Astfel, mi-am îngroşat mintea, făcând-o dobitocească şi gata să lucreze toată patima.

55. Am călcat votul fecioriei şi am alunecat în păcate trupeşti, călcând făgăduința dată la călugărie (aici se va spune felul căderii trupeşti avute).

Păcate împotriva votului sărăciei de bunăvoie

56. N-am avut adevărata lepădare de lume când am venit la viața călugărească.
57. Nu m-am lepădat de lume nici pentru dragostea lui Dumnezeu, nici pentru Împărăția cerurilor, nici pentru a mă pocăi de mulțimea păcatelor mele, ci am venit la mănăstire cu alte scopuri rele, adică să ajung ceva mare, ori pentru a mi se da salariu pentru slujba făcută, sau alte lucruri trecătoare.
58. N-am ştiut că, după ce mă voi afierosi lui Dumnezeu, nici trupul nu-mi mai aparține, ci m-am gândit că şi după intrarea în mănăstire mai am voie să țin legături cu

rudele mele după trup, cu prietenii din lume sau că mai am voie să am ceva al meu.
59. Cu trupul m-am lepădat de lume, dar nu şi cu inima şi mintea, căci încă mi-a plăcut să mă îngrijesc de cei de acasă, să mă bucur pentru bucuriile lor şi să mă întristez pentru necazurile lor. Mai mult, am încercat să-i ajut material.
60. Având salariu sau pensie în mănăstire, n-am voit să dau banii la punga de obşte sau dacă am dat, am mai oprit ceva. Astfel, am avut pungă deosebită în viața de obşte.
61. Nu am ascultat de învățăturile Sfântului Vasile şi ale altor sfinți, care zic că cine va avea pungă deosebită în viața de obşte este socotit al doilea Iuda şi se desparte pe sine de Biserica lui Hristos.
62. După ce am făgăduit înaintea lui Dumnezeu sărăcia cea de bunăvoie, cu voia şi cu ştiința am călcat şi defăimat cele făgăduite în fața Sfântului Altar. Căci nu am fost mulțumit cu hainele şi cu hrana primite

la obşte, ci am căutat să-mi procur hrană şi haine mai bune decât ale celorlalți părinți şi frați din mănăstire.
63. Am făcut lepădare de sine şi am intrat în mănăstire numai de frică să nu mă ia în armată, în concentrare sau război.
64. Lepădându-mă de averi, de părinți, de rudenii şi de prietenii mei din lume şi venind la mănăstire, n-am avut adevărata lepădare de sine, adică să lepăd întru toate voia şi priceperea mea. Astfel, neavând-o pe a doua, pe cea dintâi lepădare în zadar am făcut-o.
65. Venind la mănăstire, nu am voit ca, odată cu ieşirea din lume, să lepăd şi grija celor lumeşti, ci şi aici la mănăstire mi-a plăcut să mai fac negustorie şi afaceri cu vânzarea de cărți, icoane etc. Ba am făcut şi mai rău, că pe acestea le-am făcut pe ascuns, fără blagoslovenia stareţului şi a duhovnicului.
66. În vremea pravilei şi a rugăciunii, nu m-am lepădat de grijile deşarte, căci cu

trupul mă închinam lui Dumnezeu, iar cu mintea şi cu inima mă aflam la deşertăciunile veacului acestuia.
67. N-am avut adevărata sărăcie a duhului, adică să mă socotesc pe mine totdeauna cel mai sărac de fapte bune.
68. N-am avut adevărata lepădare de lume şi adevărata înstrăinare pentru dragostea lui Dumnezeu, fiindcă mi-a plăcut să intru într-o mănăstire aproape de casă şi de rudele mele, spre a mă întâlni din când în când cu rudele, cu prietenii şi cu vecinii mei.
69. Cunoscând că prin cei de acasă, ai mei sau prin rudele mele, îmi vine tulburare, sminteală şi pagubă sufletească, tot nu m-am îndurat să mă depărtez de ei spre a mă înstrăina şi, astfel, am fost legat cu inima de cei de care m-am înstrăinat pentru Hristos.
70. M-am bucurat când am auzit de bucuria celor din lume, ai mei, sau m-am întristat şi tulburat auzind de paguba lor.

71. Am adunat bani deoparte cu scopul de a milui pe cei săraci, uitând că am făgăduit înaintea lui Dumnezeu să fiu sărac. Am uitat de învăţăturile Sfinţilor Părinţi, care zic că mai mare lucru este a fi sărac pentru Hristos decât a milui pe cei săraci.
72. Am ascultat sfaturile iubirii de argint şi mi-am adunat bani deoparte spre a avea la vreme de boală, la nevoie şi la bătrâneţe şi, astfel, mi-am pus nădejdea în idoli şi nu în Dumnezeu.
73. Văzându-mă cu inima legat de bani sau de avere deosebită, nu m-am grăbit să merg la Spovedanie spre a descoperi acest lucru duhovnicului, ci, bizuindu-mă pe socoteala mea şi împăcându-mă cu starea în care mă aflam, am mers din rău în mai rău. Astfel, din iubirea de agoniseală în viaţa de obşte, am căzut jalnic în iubirea de argint.
74. Având ceva bani deoparte şi avere personală, în vremea rugăciunii nu am putut

să mă rog curat, că de multe ori mă gândeam cu grijă la cele adunate, frământându-mă cum să fac pentru a le înmulți sau să nu scadă. Astfel, după cuvântul Domnului, unde am avut comoara, acolo am avut și inima.

75. Fiind stăpânit de iubirea de argint, care, după Apostolul, este pricina tuturor răutăților, am început cu banii să cumpăr haine mai scumpe ca ale celorlalți părinți, mai bune decât cele date la obște, puțină băutură și ceva de mâncare și, încetul cu încetul, m-am depărtat cu totul de viața aspră și de înfrânarea pe care am făgăduit-o lui Dumnezei și pe care le aveam la început, când încă nu aveam bani. Deci, îngroșându-mi trupul și mintea cu moliciunea hainelor și a mâncărurilor deosebite, am ajuns rob tuturor patimilor: lenevirii, uitării, nepăsării, nesimțirii.

76. Îndemnat de gândul meu, la început am adunat bani cu scopul să miluiesc pe cei

săraci, iar după ce am ascultat pe diavolul și am pus bani deoparte, am ajuns mult mai aspru cu inima ca mai înainte față de cei săraci și am ascultat iarăși pe diavolul care îmi zicea: „Nu-ți mai da banii la săraci, că ai să sărăcești și tu".

77. Fiind zgârcit și împietrit cu inima, m-am supărat tare pe cei ce-mi cereau milostenie și nu numai că nu le-am dat nimic, ci i-am și ocărât, batjocorit și înjurat.

78. Fiind robit de dragul iubirii de argint, am părăsit vremea pravilei și a rugăciunii și m-am dus la muncă pentru a câștiga bani, spre a mă îmbogăți, spre a mea veșnică pierzare.

79. Fiind stăpânit de acest păcat, m-am apucat de vândut pe ascuns lucruri din averea mănăstirii fără blagoslovenia starețului, făcându-mă astfel fur de cele sfinte precum Iuda, Ghezi, Anania și Safira.

80. De multe ori, voind să fac negustorie, am spus minciuni și am întrebuințat

numele lui Dumnezeu spre a putea vinde scump, să înşel pe alții spre a mă îmbogăți.
81. Am mințit pe stareț şi pe econom, precum şi pe ceilalți din conducerea mănăstirii când m-au oprit să am pungă deosebită.
82. Am fost zgârcit, scump şi împietrit cu inima şi nu mi-a fost milă de nevoile altora.
83. Nu am făcut nici faptele bune ale milosteniei sufleteşti, nici pe ale celei trupeşti după a mea putere şi stare.
84. Nu m-am lepădat cu mintea şi inima de toate cugetările pătimaşe care m-au înstrăinat de dragostea lui Dumneze.

Cele şapte păcate de moarte

I. Păcate făcute din mândrie

85. Am păcătuit înaintea lui Dumnezeu cu tot felul de mândrie.
86. M-am trufit şi semețit, am fost mincinos şi lăudăros.

87. Am fost fățarnic şi mi-a plăcut foarte mult să fiu cinstit de oameni.
88. Am păcătuit cu părerea de sine, simțirea de sine, bizuirea pe sine şi cu încrederea în sine.
89. Am păcătuit cu rânduiala de sine, adică mi-a plăcut să umblu după voia mea, după capul meu şi am urât supunerea şi tăierea voii.
90. Am fost stăpânit în toată vremea de duhul mulțumirii de sine, adică am fost mulțumit cu starea şi aşezarea mea sufletească şi m-am simțit sătul de lucrarea faptelor bune, socotind că nu mai trebuie să mă nevoiesc şi să-mi chinuiesc trupul, deoarece am o oarecare măsură de fapte bune şi nu sunt precum ceilalți oameni.
91. N-am avut adevărata cunoştință de sine, adevărata mustrare de sine şi ura de sine.
92. Am fost stăpânit tot timpul de îngâmfarea de sine şi prețuirea de sine.
93. Am fost de multe ori stăpânit în minte şi în cuvânt de duhul îndreptățirii de sine.

94. Am judecat cu mintea şi cu cuvântul pe alţii şi i-am osândit pentru păcatele lor, iar de răutăţile mele cele fără de număr nu m-am îngrijit.
95. Am supărat de multe ori pe Bunul Dumnezeu cu trâmbiţarea de sine, adică am spus şi vestit altora lucrurile mele ce mi s-au părut bune.
96. Am avut în inimă în toată vremea o laudă nebună de sine.
97. Am hrănit în toată vremea pe fariseul meu cel dinăuntru cu închipuirea de sine şi cu arătarea.
98. Fiind stăpânit de mândrie şi de încăpăţânare, am vorbit împotrivă când am fost trimis la ascultare.
99. Fiind mândru şi semeţ, am urât pe cei ce m-au mustrat şi am iubit pe cei ce m-au lăudat.
100. M-am mândrit şi lăudat cu cele patru feluri de bunătăţi:
- cu *cele fireşti*: isteţimea, frumuseţea, bărbăţia şi cele asemenea;

- cu *cele câştigate*: meşteşugul, înţelepciunea, ştiinţa etc.;
- *cu cele din întâmplare*: bogăţia, slava, cinstea, dregătoria etc.;
- *cu cele din nevoinţă duhovnicească*: dragostea, răbdarea, ascultarea, smerenia etc.
101. Am fost stăpânit de cele cinci trepte ale mândriei:
- având unele bunătăţi duhovniceşti, n-am cunoscut că le am de la Dumnezeu;
- am recunoscut că am unele bunătăţi de la Dumnezeu, însă nu am cunoscut că le am în dar, ci am socotit că le am fiindcă mi s-ar fi cuvenit, socotindu-mă vrednic de ele;
- am socotit că am unele bunătăţi duhovniceşti pe care nu le-am avut niciodată;
- am defăimat pe alţii şi am poftit să fiu numai eu lăudat şi slăvit;
- am defăimat legile canonice şi liturgice pe care le-au rânduit Sfinţii Părinţi şi nu m-am supus tuturor predaniilor Bisericeşti.

102. Am fost robit în toată vremea de cele zece fiice ale mândriei: defăimarea ascultării, iscodirea, înşelarea cu mintea, trufia, slava deşartă, lauda, înălţarea cu mintea, pregetarea cea făţarnică, voia cea slobodă, deprinderea păcatului.

103. Am păcătuit înaintea lui Dumnezeu cu gânduri de hulă, de necredinţă, cu încăpăţânarea, îngâmfarea, neînfrânarea şi iubirea de stăpânire.

104. Din mândrie, am avut părerea că aş fi vrednic să am vreo vedenie sau descoperire de la Dumnezeu; ba chiar am avut nebunia să cred în unele vedenii şi visuri ale mele, socotindu-le adevărate. N-am ştiut că mai mare este înaintea lui Dumnezeu cel ce-şi vede păcatele sale decât cel ce vede îngeri.

105. M-am mândrit că aş fi feciorelnic cu trupul, neştiind că nici dracii nu se însoară şi nici nu se mărită, dar pentru că au mândrie tot diavoli rămân, după cum scrie la Pilde: „Necurat este înaintea Domnului tot cel înalt cu inima".

106. Socotindu-mă curat şi feciorelnic, am defăimat cu mintea pe creştinii cei căsătoriţi după lege şi, astfel, am căzut sub cea mai grea pedeapsă a Bisericii, care este anatema (Canoanele 1, 9 şi 10 din Gangra).

107. M-am socotit vrednic să fiu diacon, econom, stareţ etc. în mănăstire şi am defăimat pe cei ce conduc: pe duhovnic, pe chelar, bucătar şi pe cei mai bătrâni decât mine.

II. Păcate făcute din slava deşartă

108. În toată vremea am fost stăpânit de duhul slavei deşarte şi de fiicele ei: de lăudăroşenie, de aflarea unor lucruri noi, de făţărnicie, de pizmă, de neînvoirea la cele bune, de iubirea de ceartă, de dorinţa de a plăcea oamenilor, de linguşire, de iubirea de podoabe, de spălarea feţei cu gândul de a plăcea altora, de aranjarea părului, de purtarea de haine frumoase şi luxoase etc.

109. N-am primit ocările cu răbdare şi am fost răzvrătit cu năravurile.
110. M-am fățărnicit înaintea oamenilor cu o oarecare nevoință, adică cu slăbirea trupului prin post, cu haine vechi şi rupte, cu umblarea desculț şi cu capul descoperit, cu părul încâlcit şi nepieptănat, cu lacrimile cele la arătare pe care mi le-a dat duhul slavei deşarte. Apoi: cu neagoniseala, cu neîmpodobirea chiliei, cu milostenia, cu blândețea cea fățarnică şi cu celelalte asemenea.
111. Am păcătuit cu împodobirea chiliei, m-am lăudat cu cărțile mele, cu icoanele, cu scrisul, cu predica, cu iscusința în Sfintele Scripturi.
112. M-am lăudat către alții că aş fi avut vedenii sau visuri de la Dumnezeu, neştiind că diavolii slavei deşarte pe cei slabi la minte, în vedenii şi în visuri, îi fac prooroci (Scara, Cuvântul III).
113. M-am lăudat că aş fi avut unele semne simțite la anumite organe ale trupului, prin care mi s-ar fi prevestit unele lucruri ce

aveau să mi se întâmple, adică mi s-a zbătut ochiul, mi-a țiuit urechea, m-a mâncat în palmă, mi-a amorțit un deget...
114. M-am încrezut în priceperea mea cea duhovnicească şi m-am bizuit să plec la viața pustnicească fără să mai cer sfatul celor mai iscusiți decât mine.
115. M-am socotit vrednic să ies de sub ascultarea mănăstirii şi să plec prin lume la predicarea cuvântului lui Dumnezeu spre a întoarce la pocăință pe cei ce pier.
116. Ascultând de diavolul slavei deşarte, la masă cu alții m-am înfrânat să mănânc şi să beau mai mult ca ei, iar atunci când am fost singur i-am întrecut pe toți cu îmbuibarea pântecelui.
117. M-am înfrânat de la vorbă multă, de la flecăreală şi de la râs, numai ca să mă socotească oamenii că sunt evlavios şi cucernic şi, astfel, ferindu-mă de cele mai mici, am fost biruit de fiara cea cu multe capete a slavei deşarte.

118. Am viețuit numai cu trupul în mănăstire, iar cu mintea şi cu inima am umblat prin lume.
119. M-am fățărnicit şi m-am lăudat cu unele fapte bune pe care nici cu gândul nu le-am lucrat.
120. M-am făcut tainic, liniştit, tăcut şi chiar plângător, tot din slavă deşartă şi mândrie.
121. N-am iubit niciodată în viață să fiu ocărât, necinstit de alții, defăimat şi nebăgat în seamă.
122. Nu m-am silit să alung din minte vicleşugurile slavei deşarte.
123. Nu m-am silit niciodată în viață să fac ceva pentru a fi defăimat de oameni.
124. În vremea pravilei de rugăciune, de multe ori am stat de vorbă cu dracii, când aceştia mă lăudau şi-mi aminteau tot felul de închipuiri de slavă deşartă de la oameni.
125. Am avut întotdeauna o viață fățarnică, plină de prefăcătorie şi, fiind înăuntru plin de rănile conştiinței şi de urâciunea păcatelor mele, pe dinafară m-am arătat

mormânt văruit, plin de cuvioşie şi cucernicie fățarnică, prin care am vânat slavă şi laudă de la oamenii care nu cunosc viclenia vieții mele.
126. M-am lăudat de multe ori că sunt un om mare, de neam bun şi cinstit şi că părinții mei au fost la rândul lor de neam mare, de mare ispravă, că am rude care sunt de seamă şi cu funcții înalte.

III. Păcate făcute din desfrânare

Păcatele desfrânării s-au scris la votul fecioriei.

IV. Păcate făcute din mânie

127. M-am iuțit şi m-am mâniat de multe ori în viață, cu pricină şi fără pricină.
128. Fiind cuprins de mânie, am strigat, am batjocorit, am mustrat cu asprime, am blestemat, am înjurat şi am fost chiar gata să mă răzbun pe alții cu bătaie.

129. Din cauza mâniei care m-a stăpânit, mi-am pierdut pacea minții și a inimii și răbdarea.
130. Nu m-am grăbit să întrebuințez mânia cea bună spre a păstra legile creștine, dogmele și predaniile Bisericii celei dreptmăritoare atunci când a fost vremea cuvenită.
131. Nu m-am mâniat cu toată râvna asupra celor pe care i-am auzit hulind pe Dumnezeu, pe Maica Domnului, Biserica lui Hristos și pe sfinți.
132. Nu am avut râvnă și nu m-am împotrivit asupra celor ce au călcat și au batjocorit legile canonice ale Bisericii lui Hristos (adică asupra celor ce necinstesc Sfintele Canoane, Sfânta Tradiție și toate hotărârile Bisericii).
133. Din cauza mândriei și a lenevirii, am devenit nesimțitor și împietrit la inimă și n-am avut umilință și lacrimi spre a stinge la nevoie focul mâniei și al iuțimii.

134. M-am mâniat și m-am iuțit atunci când alții mi-au arătat neputințele și răutățile mele.
135. De multe ori, în timpul rugăciunii și mai pe urmă, mi-am amintit cu ură și cu mânie fața celui ce m-a supărat și am urzit în minte gânduri de răzbunare asupra lui.
136. La mânie, m-am blestemat pe mine și pe alții.
137. Am drăcuit pe oameni, animale și alte lucruri.
138. Fiind tulburat de mânie, am bătut oameni și animale, aruncând cu lemne și pietre asupra lor.
139. M-am înfierbântat de mânie și iuțime, încât nu numai asupra oamenilor și animalelor m-am mâniat, ci și asupra lui Dumnezeu, ca un ieșit din minte, spunând cuvinte de hulă (de exemplu: „De ce m-ai mai făcut, Doamne?”, „De ce numai eu am necazuri?”, „De ce n-am murit când eram mic?”).
140. Am ținut minte răul asupra altuia.

V. Păcate făcute din zavistie

141. Am zavistuit şi am urât pe alţii.
142. M-am mâhnit cu urâciune asupra aproapelui meu.
143. Din zavistie, pizmă, invidie şi răutate, am căutat de multe ori să micşorez, prin cuvânt şi prin lucru, slava, cinstea şi folosul aproapelui.
144. M-am bucurat şi veselit cu inima, auzind sau văzând primejdia şi paguba aproapelui.
145. M-am întristat şi am bolit cu inima, din zavistie, pentru darurile cele duhovniceşti ale aproapelui.
146. Am fost robit totdeauna de cele cinci fiice ale zavistiei: ura, clevetirea, osândirea, săltarea şi bucuria pentru necazurile şi primejdiile care i s-au întâmplat aproapelui meu.
147. Am lăsat viermele zavistiei să-mi roadă inima cu întristarea şi cu părerea de rău

pentru binele şi sporul aproapelui meu şi nu m-am silit ca, prin rugăciune şi dragoste, să îndepărtez de la mine această ciumă a sufletului.
148. Am ţinut minte multă vreme răul ce mi l-au făcut alţii, iar când am avut prilej potrivit, m-am răzbunat cu răutate asupra lor.

VI. Păcate făcute din lăcomia pântecelui

149. În toată vremea am fost lacom la mâncare şi băutură.
150. Am mâncat mai înainte de ora mesei şi m-am sârguit să-mi procur mâncăruri gustoase şi scumpe.
151. Am pierdut multă vreme pentru prepararea hranei, întrebuinţând tot meşteşugul pentru a face mâncăruri cât mai bune şi de cât mai multe feluri.
152. Mi-am întunecat mintea cu mâncare prea multă şi băutură peste măsură (apă, vin, sucuri, ceai etc.).

153. Mi-am făcut pântecele dumnezeu, slujindu-i şi făcând voia lui.
154. Am dezlegat uneori în posturi sau în zilele de post la mâncăruri cu ulei şi vin, neţinând seama de Sfintele Canoane şi de Tipicul Bisericesc.
155. Mi-am îngroşat trupul cu mâncăruri şi băuturi peste măsură, din care cauză mi-am îndobitocit mintea, devenind leneş, trândav şi greoi la lucrarea tuturor faptelor bune.
156. Am fost stăpânit de nesăturare, de cârtire şi de nemulţumire în timpul mesei.
157. Am mâncat şi am băut pe ascuns, fără vreme şi fără rânduială.
158. Am stat la masă precum cele necuvântătoare, fără a zice sfânta rugăciune înainte şi după masă.
159. În vremea mesei am vorbit deşertăciuni, am făcut glume şi am râs nebuneşte, cu glas tare, făcând sminteală celor ce m-au văzut.
160. M-am îmbătat cu vin şi cu alte băuturi alcoolice.

161. Am fost iubitor de dulceaţă şi mi-a plăcut să beau băuturi dulci.
162. Am cheltuit bani cumpărând bomboane, ciocolată, prăjituri şi alte dulceţuri spre a mă desfăta cu ele, îndulcind gâtlejul şi stârnind prin ele poftele necurate.
163. La masă, n-am mâncat încet, cu linişte, cu rugăciune în minte şi cu frică de Dumnezeu, ci, fiind lacom, am mâncat repede, ca lupul, şi dacă ar fi fost cu putinţă, aş fi înghiţit totul deodată.
164. Fiind rob al pântecelui, am aşteptat cu mare nerăbdare să vină ora mesei, Paştele, Crăciunul, Sâmbăta, Duminica şi alte praznice mari, spre a face dezlegare la toate mâncărurile şi la vin.
165. De multe ori am vrut să-mi vină vreun prieten sau musafir pentru a putea în cinstea lor să dezleg la mâncare şi vin şi astfel, prin fereastra dragostei şi a primirii de străini, să dau drumul lăcomiei pântecelui.

166. Încrezându-mă în îndreptățirea cugetului meu, am îndrăznit să dezleg uneori posturile rânduite de Sfânta Biserică mâncând de dulce sau cu untdelemn nefiind și bolnav cu trupul.

167. De multe ori mi-a plăcut să mănânc mâncăruri prea iuți, prea acre, prea sărate, prea dulci sau alte mâncăruri grele pe care anevoie le poate mistui stomacul și mi-am pricinuit boală singur, la trup și la suflet.

168. Din cauza saturării pântecelui, mi-am făcut mintea groasă și molatică și mi-am slăbit trezvia, atenția și memoria.

169. Din cauza îmbuibării pântecelui care m-a stăpânit, mi-am pornit limba la tot felul de deșertăciuni și glume, ba uneori, fiind sătul de tot felul de bucate, am avut nebunia de a mă face dascăl și a tâlcui altora din Sfânta Scriptură, neaducându-mi aminte de ceea ce spune Sfântul Isaac Sirul și alți sfinți părinți: „În pântecele plin, cunoștința lui Dumnezeu nu locuiește".

170. În vremea mesei, mai ales la praznice bogate, venind la masă și văzând mulțimea bucatelor, mi-am legat inima de ele și nicidecum nu am voit să-mi aduc aminte de moarte, de judecată, de gheenă și de mâncarea viermilor cea de după moarte.

171. Din cauza obiceiului celui rău care m-a stăpânit prin saturare, am îngreunat corabia sufletului meu și am aruncat-o în valurile nesimțirii și ale lenevirii, apoi am înecat-o în marea cugetelor curvești.

172. În toată vremea vieții mele am fost iubitor de dulceți și iubitor de trup.

173. Am mâncat carne în mănăstire și am dorit să-mi dea alții mâncăruri de carne și alte gustări ispititoare.

174. Am mâncat pește în zilele oprite și am îndemnat și pe alții să mănânce.

175. Am îndemnat pe alții să mănânce de dulce în zilele oprite fără ca aceștia să fie bolnavi.

VII. Păcate făcute din lene şi nepăsare

176. M-am lenevit să lucrez toată fapta bună cu gândul, cu cuvântul şi cu lucrul după a mea putere.
177. M-am lenevit să mă rog lui Dumnezeu în toată vremea.
178. M-am lenevit să merg la Biserică spre a asculta Sfânta Liturghie şi celelalte slujbe ale Bisericii, când nu eram în ascultare.
179. M-am lenevit să-mi fac pravila la chilie şi Canonul cel călugăresc care mi-a fost dat de stareţ sau de duhovnicul meu.
180. Am dormit prea mult şi nu m-am silit să priveghez după a mea putere.
181. M-am lenevit să-mi fac ascultarea care mi s-a dat de stareţ sau de economul mănăstirii.
182. M-am lenevit să fiu veghetor şi treaz cu mintea în fiecare clipă spre a nu fi luat prin surprindere de cursele dracilor.
183. M-am lenevit să zic în toată vremea rugăciunea: „Doamne Iisuse Hristoase,

Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul", după cum mi s-a poruncit la călugărie.
184. M-am lenevit să slujesc cu toată puterea părinţilor şi fraţilor neputincioşi şi bolnavi cu trupul.
185. M-am lenevit la lucrarea cea tainică a minţii, adică la cugetarea cât mai deasă la moarte, la Judecata de Apoi, la Preasfintele Taine ale Domnului, la Rai şi la Iad, precum şi la alte lucruri duhovniceşti şi ziditoare de suflet.
186. M-am lenevit la lucrarea cea tainică a minţii, adică să cuget Legea Domnului ziua şi noaptea, după cum scrie psalmistul (Psalmul 118), la minunile care sunt în toată zidirea lui Dumnezeu.
187. Am fost stăpânit în toată vremea de moleşeala voinţei, din care cauză nu am voit să lucrez faptele bune.
188. Am fost stăpânit în toată vremea de moleşeala trupului, slăbănogirea mădularelor

trupului, păruta neputință a trupului şi trândăvia, din care cauză am adus multă pagubă ticălosului meu suflet.
189. Am dormit în Biserică în vremea Sfintei Liturghii, a Utreniei şi a celorlalte slujbe.
190. Din lene şi trândăvie, mai mulți ani din viață nu am făcut Canonul de metanii şi închinăciuni care mi s-a rânduit la călugărie şi nici o altă nevoință călugărească după a mea putere nu am lucrat.
191. M-am lenevit în toată vremea să citesc regulat cele Şapte Laude ale Bisericii când nu am avut ocazia să le ascult în Biserică.
192. M-am lenevit să mă scol la miezul nopții pentru a merge la Utrenie sau, fiind undeva departe de Biserică, n-am avut grijă să mă scol să-mi fac pravila de rugăciune după puterea mea.
193. Când am auzit noaptea clopotele care mă chemau la slujba Utreniei, în loc să mă bucur şi să dau slavă lui Dumnezeu că mă

cheamă la slavoslovia Sa, mi-a fost lene şi ciudă că mă trezesc din somn.
194. Când am auzit la miezul nopții toaca de fier care suna deşteptarea sau toaca de lemn din jurul bisericii, din lene nu am vrut să mă scol să merg la slujbă, ci am zis să mai stau puțin până se vor aduna părinții şi frații la rugăciunile începătoare şi, punând capul jos, m-am trezit la jumătatea Utreniei, ba uneori chiar dimineața, pierzând slujba şi nefăcând-o nici la chilie.
195. Mi-am păgubit în toată viața sufletul cu moleşeala, nepăsarea şi somnul mult.
196. De multe ori în timpul posturilor, fiind oarecum slab cu trupul, m-am gândit să dorm mai mult ca de obicei, gândind că lipsa de hrană se completează cu somnul mult, risipind folosul postului cu lenea şi trândăvia.
197. Stând în picioare la priveghere în Biserică sau la pravilă în chilie, am fost biruit de lene şi de moleşeală şi nu m-am

ostenit să stau în picioare, ci am stat jos în strană sau în genunchi, ori m-am rezemat de stâlpi sau pereți, pierzând folosul privegherii.

198. Socotind că alung somnul şi lenea, am părăsit pravila de rugăciune şi m-am apucat de alte lucruri, prin care, deşi am reuşit să alung somnul, am izgonit şi rugăciunea din minte, umplându-mă de griji şi răspândindu-mă cu gândul. Astfel, socotind că alung un diavol, am dat drumul altora mai mulți, care mi-au furat rugăciunea şi mi-au tulburat mintea.

199. M-am lenevit să stau în picioare la rugăciune sau drept în genunchi, stând totdeauna îngenunchiat pe călcâie, spre a odihni trupul, să nu simtă durere şi osteneală.

200. Din lene şi cruțare de sine, nu m-am ostenit să fac metanii mari cu genunchii şi fruntea până la pământ, ci am făcut închinăciuni. Ba, ce este şi mai rău, nici pe acestea nu le-am făcut cum trebuie, adică

plecându-mă până la pământ, ci de multe ori le-am făcut numai aşa de mântuială, până la brâu, sau le-am făcut din genunchi, amăgindu-mă că-mi fac Canonul.

201. Din lene, nu mi-am făcut Canonul complet, ci numai pe jumătate, uneori dormind prea mult sau altceva făcând în timpul pravilei. Nu mi-am făcut deloc Canonul, zile în şir, săptămâni şi chiar mai mult.

202. Fiind trândav şi leneş şi urând starea la rugăciune, care este lucrul cel mai de seamă pentru călugări, lăsând pravila de rugăciune de la Biserică sau cea de la chilie, m-am făcut primitor de străini, îngrijitor de bolnavi ş.a. Astfel, prin cele mai mici am pierdut pe cele mari.

203. M-am obosit peste măsură la slujbele cele dinafară, din care cauză în vremea rugăciunii m-am cufundat în somn greu şi nu am mai putut deschide gura spre lauda lui Dumnezeu.

204. Venind la slujba de noapte, am fost biruit de moleşeală şi de somn, ori am dormit în biserică, ori am părăsit slujba mergând la chilie unde m-am culcat.
205. Am stat de vorbă în timpul pravilei. Am scos pe alții din Biserică şi către ei am clevetit pe părinți.
206. De multe ori lenea de a mă ruga mi-am acoperit-o cu unele pricini, părute a fi îndeletniciri folositoare, dar care au fost făcute în vremea pravilei.
207. Am îndemnat pe alții să nu meargă la Biserică sau să lase pravila de la chilie spre a-mi sluji mie.

Păcatele lipsirii

208. Din cauza lenevirii şi a trândăviei care m-au stăpânit, am căzut în acest păcat al lipsirii.
209. Nu am lucrat după putere faptele bune pe care le-aş fi putut face cu lucrul.

210. Nu m-am silit să lucrez după putere faptele bune pe care le-aş fi putut face cu cuvântul, spre folosul meu şi al altora.
211. M-am lenevit şi trândăvit cu mintea să gândesc toate cele spre folosul sufletului meu şi al altora.
212. M-am lenevit să scriu cele spre folosul de obşte al Bisericii lui Hristos, deşi aş fi putut.
213. Am fost leneş, molatic şi nepăsător, neajutând pe alții care se aflau în primejdie trupească sau sufletească.

Păcate împotriva Duhului Sfânt

214. Am păcătuit cu încrederea prea mare în mila lui Dumnezeu, nesocotind rânduielile Bisericii.
215. M-am deznădăjduit de multe ori de mila lui Dumnezeu.
216. M-am împotrivit adevărului învederat şi dovedit spre a putea continua să păcătuiesc sau susținând unele idei vechi.

217. M-am lepădat de credința Ortodoxă.
218. Am pizmuit pe aproapele pentru darul ce i l-a dat Dumnezeu.
219. Din răutate, n-am vrut să învăț pe cei neştiutori despre lucrurile adevărului şi ale credinței.

Păcate strigătoare la cer

220. Am ucis cu voia mea.
221. Am asuprit pe cei săraci.
222. Am oprit plata celor ce mi-au lucrat.
223. Am defăimat şi am nemulțumit pe părinții mei trupeşti şi duhovniceşti.

Păcate față de aproapele

224. Am silit pe alții să păcătuiască.
225. Am aprobat păcatele altora.
226. Am dat prilej altora să păcătuiască, luând astfel păcatul lor asupra mea.
227. Nu am mustrat păcatul altora, deşi aş fi putut.

228. Am ajutat pe altul să păcătuiască.
229. Am luat apărarea celui ce păcătuia.

Păcate împotriva celor nouă porunci ale Bisericii

230. Nu m-am rugat lui Dumnezeu şi nu am mers la biserică duminica şi în sărbători.
231. Nu am ținut cu sfințenie posturile.
232. Nu am cinstit după cuviință clericii Bisericii.
233. Nu m-am spovedit cât mai des şi nu m-am împărtăşit cu Sfintele Taine.
234. Nu m-am supus şi nu am ascultat de mai marii mei.
235. Nu am ținut posturile rânduite de episcopul nostru în vreme de primejdie.
236. Am citit cărți cu învățături eretice şi m-am dus la adunările lor. Am îndemnat pe alții să citească astfel de cărți şi să ia parte la adunări sectare.
237. Am răpit din averile şi bunurile Bisericii.

238. Nu am sfătuit pe mireni să nu facă nunți în posturi sau cu lăutari.

Păcate împotriva celor zece porunci

239. Am avut gânduri de hulă împotriva lui Dumnezeu și a Maicii Domnului, asupra sfinților și a altor lucruri sfinte.
240. Am avut unele îndoieli cu privire la dogmele dreptei credințe.
241. M-am lenevit și nu am învățat pe de rost dogmele și tainele credinței celei adevărate în Dumnezeu.
242. Am citit cărțile ateilor, ereticilor, schismaticilor și ale vrăjitorilor.
243. N-am avut credință și evlavie față de toate lucrurile dumnezeiești și sfinte.
244. Nu m-am spovedit cu adevărat și cuviincios, cu cercetarea conștiinței, cu durerea inimii și cu hotărârea de a nu mai păcătui.
245. M-am împărtășit de multe ori nepregătit și ne nevrednicie cu Sfintele Taine ale lui Hristos.

246. Am îndrăznit să mă împărtășesc cu Sfintele și Preacuratele Taine ale lui Hristos atunci când am avut pe conștiință vreun păcat de moarte.
247. Nu am mulțumit lui Dumnezeu în vreme de boală, în necazuri, pagube, primejdii și alte scârbe care mi s-au întâmplat.
248. Am avut obiceiul de a blestema pe alții și pe mine însumi și de a da dracului pe oameni, animale și alte lucruri.
249. Am slujit pântecelui, lăcomindu-mă la mâncăruri și băuturi.
250. Am fost lacom la avere, la bani și la alte lucruri trecătoare.
251. Am crezut în vedenii și visuri înșelătoare.
252. Am avut evlavie fățarnică și neadevărată și mi-am arătat credința numai cu lucrurile cele din afară, precum fariseii.
253. Am iubit idolii cei simțiți și închipuiți ai patimilor mele mai mult decât pe Dumnezeu și le-am slujit de bunăvoie și cu toată inima.

254. Am hulit numele lui Dumnezeu prin gândurile cele ascunse ale inimii, pe care le-am lucrat la arătare şi prin care am smintit pe alții.
255. Am făcut jurământ pe numele lui Dumnezeu zicând: „zău", „Dumnezeu ştie" şi altele asemănătoare.
256. Am făcut multe făgăduințe înaintea lui Dumnezeu şi nu le-am împlinit.
257. Am crezut unele vorbe ale vrăjitorilor, proorocilor mincinoşi şi ale celor ce susțineau că ar fi avut vedenii.
258. Am făcut glume cu cuvinte din Sfintele Scripturi.
259. Am defăimat şi prihănit pe Dumnezeu, nesuferind cu răbdare bolile trupului şi necazurile vieții.
260. N-am cinstit după cuviință Duminica şi Sărbătorile; am stat la slujbă numai cu trupul, nu şi cu inima.
261. Am îndrăznit să lucrez în zilele de Duminică şi în Sărbători.

262. Nu am citit Sfintele Scripturi în zilele de Duminică şi de Sărbători. Nu m-am silit ca în aceste zile să fac milostenie şi alte fapte bune.
263. N-am cinstit şi n-am mulțumit după cuviință celor ce mi-au făcut bine.
264. Nu m-am rugat lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor părinților mei trupeşti şi sufleteşti.
265. Am omorât cinstea altora prin vorbe de rău şi clevetitoare.
266. Mi-am pătat trupul şi sufletul cu necumpătarea la mâncare şi băutură.
267. Am urât pe aproapele meu.
268. Am furat câte ceva de la alții.
269. Am fost fur de cele sfinte, luând câte ceva din Biserică sau din averea de obşte a mănăstirii, ca: alimente, vin, bani, haine şi alte lucruri.
270. N-am dat înapoi cele ce le-am furat de la alții.
271. Am vândut lucruri cu un preț mai mare decât făceau, spre paguba celor ce le-au cumpărat.

272. Am vândut lucrurile mănăstirii mai ieftin decât făceau, spre paguba mănăstirii.
273. Am obiceiul de a spune minciuni.
274. M-am jurat cu numele lui Dumnezeu şi am îndemnat şi pe alţii să jure sau să spună minciuni.
275. Nu m-am silit după putere să opresc mărturiile mincinoase care au venit asupra altora.
276. Am fost clevetitor, linguşitor şi am lăudat pe cei ce au făcut nedreptate.
277. Am poftit femeie măritată, fecioară şi alte feţe femeieşti.
278. Am poftit bani, avere, pământ, cinste şi orice alt lucru pe care l-am văzut la alţii şi eu nu-l aveam.
279. Am fost robit cu inima de multe patimi trupeşti.

Păcate făcute din nepăsare şi din nesimţirea inimii

280. În toată viaţa am fost stăpânit de neştiinţă, nesimţire şi împietrirea inimii.
281. Din cauza nesimţirii, n-am fost veghetor cu mintea şi n-am avut bărbăţie de cuget.
282. În toată vremea m-a stăpânit uitarea, lenea, nepăsarea, deznădejdea, neevlavia şi nefrica de Dumnezeu.
283. Din cauza nesimţirii, mi s-a părut că nu aş fi chiar aşa de păcătos precum sunt alţii şi, prin urmare, nu aş avea de ce să mă pocăiesc aşa tare, plângând pentru păcatele şi răutăţile mele.
284. Am dormitat cu întunecarea minţii şi am trăit ca şi cum nu aş mai muri niciodată şi nu aş mai da seamă înaintea lui Dumnezeu pentru faptele mele cele rele.
285. Am fost stăpânit de răceală şi de uscăciune sufletească faţă de toate lucrurile

bune. Am stat încremenit şi lâncezit cu trupul şi cu sufletul faţă de tot lucrul cel duhovnicesc şi faţă de toată lucrarea cea bună spre mântuire.

286. Fiind stăpânit de nesimţire şi împietrirea inimii şi lipsit de setea duhovnicească, am pierdut râvna, zdrobirea inimii, umilinţa şi orice simţire duhovnicească a lui Dumnezeu din sufletul meu şi am rămas ca un mort de multă vreme, cu mintea şi cu sufletul plin de nepăsare.

287. Săturându-mă la masă şi mustrându-mă cugetul, mi-a părut rău, dar, fiind stăpânit de nesimţire, la masa următoare am adăugat lăcomie peste lăcomie şi beţie peste beţie. La fel am făcut cu somnul, cu vorba multă şi cu celelalte patimi ale mele.

288. Fiind cuprins de nesimţirea păcatelor mele şi neavând sentimentul fricii lui Dumnezeu, de multe ori am fericit tăcerea cu multă vorbire, am osândit râsul, iar despre plâns am vorbit râzând.

289. Am privit cu poftă la femei, dar pe ele cu făţărnicie le învăţam despre întreaga înţelepciune şi feciorie.

290. Am fericit pe cei ce se ostenesc prin pustie, iar eu am petrecut prin casele oamenilor.

291. Am lăudat pe cei blânzi şi milostivi, iar eu am fost stăpânit de mânie. Pe săraci i-am urât şi i-am alungat cu mânie când mi-au cerut ceva.

292. Am lăudat pe cei ce au dragoste de Dumnezeu şi de aproapele, iar eu, păcătosul, m-am arătat străin de aceasta.

293. Auzind vorbindu-se despre moarte, despre judecată şi gheenă, m-am umilit şi am plâns, dar în acelaşi moment, auzind vreo glumă sau cuvinte deşarte, nu mă puteam stăpâni de râs.

294. Fiind în Biserică sau în Sfântul Altar, atâta nesimţire am arătat, încât cu vorbe deşarte, cu dormitare şi chiar cu glume şi râs am necinstit acest loc sfânt şi am stat ca

la teatru. Am stat fără evlavie în timpul Sfintei Liturghii şi m-am apropiat de Sfintele Taine ca de nişte pâine şi vin obişnuit.
295. De cei umiliţi şi smeriţi cu inima nu m-am sfiit şi am râs de cei evlavioşi şi de cei ce plângeau, urându-i, fiindcă maica râsului şi hrănitoarea somnului este blestemata nesimţire.
296. Fiind cuprins de împietrire şi nesimţire, în timp ce eram la cimitir am privit la mormintele fraţilor fără nici un gând la moarte.
297. Citind în Biserică la Psaltire, la canoane sau cântând la strană, am făcut-o fără evlavie şi atât de repede încât nici eu nu înţelegeam ce citeam sau cântam. Uneori m-am răspândit cu mintea şi, nestăpânindu-mă, am râs până la lacrimi. Astfel, în loc să-mi fac milostiv pe Dumnezeu, L-am mâniat.
298. Din cauza nesimţirii şi a împietririi, niciodată nu am avut adevărata deslușire a gândurilor, având mintea oarbă la înţelegerea

celor bune şi nepricepând că nesimţirea este moartea minţii şi a sufletului, înainte de moartea trupului (după Sf. Ioan Scărarul).

Păcate împotriva blândeţii şi a răbdării

299. În toate lucrurile, cuvintele şi gândurile mele nu m-am sârguit să am răbdare şi blândeţe şi nu mi-am adus aminte de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Care a fost şi este pururea blând şi smerit cu inima.
300. Neavând răbdare şi blândeţe, nu am putut avea o aşezare netulburată şi neschimbată când cineva m-a ocărât sau necinstit cu ceva.
301. M-a stăpânit în toată vremea iuţimea, nerăbdarea, amărăciunea, necazul, tulburarea, neliniştea, nealinarea, neîngăduinţa, răutatea şi viclenia.
302. Fiind fără răbdare şi blândeţe, am fost străin de nerăutate, de simplitate şi de nevinovăţia cuvenită unui suflet curat.

303. Am fost nemulţumitor şi cârtitor la ascultare şi la orice lucru bun.
304. Nu am sfătuit pe alţii la vreme de nevoie cu toată blândeţea şi cu îndelungă răbdare.

Păcate împotriva dreptei socoteli

305. N-am avut adevărata cunoştinţă de sine, adică nu am avut o vedere clară cu mintea a tuturor neputinţelor mele.
306. N-am avut dreapta socoteală şi adevărata desluşire pentru a cunoaşte care este voia lui Dumnezeu, în toată vremea, în tot locul şi la tot lucrul.
307. N-am avut dreapta socoteală nici în lucru, nici în cuvânt, nici în cele gândite.
308. Neavând dreaptă socoteală şi desluşire, foarte mult m-am păgubit şi niciodată în viaţă n-am putut face vreun lucru bun, care să fie după voia lui Dumnezeu.
309. De multe ori şi mai totdeauna am socotit că sunt bune acele lucruri, cuvinte

şi gânduri care, de fapt, nu erau aşa. Astfel, trăind în robia cea neascultătoare a sufletului, pe toate rău le-am lucrat, le-am vorbit şi le-am gândit.
310. Lipsindu-mi dreapta socoteală, n-am ajuns niciodată la adevărata pricepere duhovnicească şi nici la simţirea cea adevărată a inimii, spre a face cele bune şi de folos.
311. Având mintea întunecată de patimi şi neavând dreapta socoteală, nu am înţeles când iconomia lui Dumnezeu a lucrat la mântuirea mea, când a fost ajutorul Lui, când păzirea Lui, când mângâierea Lui şi, necunoscând aceste binefaceri, am rămas nesimţitor şi nerecunoscător.
312. Neavând dreapta socoteală şi desluşirea cea bună, n-am cunoscut în cel fel trebuie înţelese lucrurile cele duhovniceşti, faţă de mine şi faţă de aproapele meu. Tot din această cauză, n-am cunoscut nici vremea potrivită, nici locul în care ar fi trebuit să le folosesc pe acestea.

313. Neavând deslușirea cea bună și dreapta socoteală, n-am cunoscut nici deosebirea patimilor, nici în ce fel m-au robit pe mine și pe alții. Tot din această cauză, n-am cunoscut nici adevăratul scop al faptelor bune și, din acest motiv, toate le-am lucrat rău. N-am avut dreapta socoteală și chibzuință la somn, mâncare, băutură, lucru, vorbă, tăcere, gândire, mâhnire, bucurie și la nici un lucru bun.
314. N-am avut deslușire și dreapta socoteală când m-am aflat în fața a două păcate.
315. N-am avut darul deslușirii și al dreptei socoteli, căci toate faptele mele cele bune rău le-am lucrat, împletindu-le cu diferite răutăți și neajunsuri, astfel că iubirea de străini am batjocorit-o cu îmbuibarea pântecelui și cu lăcomia, dezlegând fără chibzuială în cinstea fratelui.
316. Dragostea de aproapele am pângărit-o cu gânduri necurate, căci de la dragostea

duhovnicească am sărit la gânduri trupești și pătimașe. Judecata cea dreaptă am amestecat-o cu viclenie. Blândețea am împletit-o cu moleșeala și cu lașitatea. Cu răutatea am ajuns până la nepăsare. Cu pogorământul cel fără de măsură și afară din cale am ajuns până la răcirea râvnei celei sfinte și chiar până la nesimțire. Tăcerea am stricat-o cu îngâmfarea, iar bucuria am amestecat-o cu alunecarea. Nădejdea am îmbolnăvit-o cu moleșeala voinței, iar cu lenea am netrebnicit-o. Curățenia am întinat-o cu simțirea amărăciunii și cu osândirea aproapelui. Pe toate cele arătate aici le-am omorât cu otrava slavei deșarte. Astfel, din cauza nechibzuinței mele și a nedeslușirii, în loc de folos mi-am agonisit pagubă și muncă.
317. Fiind orbit la înțelegere și la deslușirea celor bune, n-am cunoscut când a fost vremea să plâng și când să mă bucur, când a fost vremea să mă supun și când să poruncesc,

când a fost vremea să întrebuințez postul cel aspru și când să dezleg cu măsură postul, când a trebuit să mă lupt cu trupul și când să-l mângâi sau să-l sprijin, când a fost vremea de silință și râvnă, de osteneală cu trupul și când a fost vremea să mă liniștesc cu mintea, când a fost vremea să mă mâhnesc și când să mă întristez cu întristarea cea bună. N-am cunoscut când a fost vremea să învăț pe alții, când am avut conștiința întinată și când a fost vremea să mă curăț de întinăciunea conștiinței. N-am cunoscut când a fost vremea să mă lupt și să mă împotrivesc cu voința și cu mintea și când a fost vremea să petrec în pace duhovnicească; când a fost vremea să mă rog neîncetat și când să slujesc fără fățărnicie fraților mei. Deci, nepricepând unele ca acestea, pentru lenevirea, nechibzuința și nedeslușirea mea, mai înainte de vreme le-am căutat, iar când a fost vremea potrivită nu m-am îngrijit de ele. Astfel, am

trăit toată viața strâmb și fără cumpăna dreptei socoteli și, prin această nechibzuință, în loc de folos, mi-am încărcat sufletul cu nenumărate păcate.

318. Fiind robit la minte de întunericul păcatelor, n-am cunoscut care este deosebirea dintre paza gândurilor și paza minții, neștiind că cea de-a doua o covârșește pe cea dintâi, fiind între ele o deosebire ca de la cer la pământ.

319. N-am știut când a fost vremea potrivită să mă rog împotriva gândurilor rele spre a le pierde. De asemenea, n-am știut când a fost vremea să mă împotrivesc lor direct cu cuvântul, să le defăimez sau să le trec cu vederea și astfel, din nechibzuință, neștiind cum să le ocărăsc în vremea luptelor celor de gând, am fost batjocorit de draci.

320. Neavând darul deslușirii gândurilor și al dreptei socoteli, n-am știut să deosebesc lacrimile cele bune de cele împletite cu

slava deşartă şi n-am ştiut că lacrimile, ca şi umilința cea falsă, cresc în mine prin înălțarea cu gândul, prin iuțime şi prin mânie.

321. N-am ştiut care lacrimi sunt de la Dumnezeu, care de la fire, de la necaz, de la diavolul curviei şi care sunt de la dracul slavei deşarte. Apoi, care sunt de la pomenirea gheenei şi a judecății. Din această cauză, de multe ori, socotind că plâng pentru păcatele mele, eu mă aflam plângând pentru înmulțirea şi întreținerea lor.

322. Neavând dreaptă socoteală, de multe ori am început să plâng cu lacrimile cele bune, dar am terminat plânsul cu lacrimile cele rele, izvorâte din diferitele patimi care s-au mişcat în sufletul meu.

323. Neavând buna înțelegere şi dreapta socoteală, n-am cunoscut meşteşugul cel duhovnicesc prin care se schimbă amintirile cele deşarte cu amintiri şi gânduri sfinte, spre zidirea sufletească.

324. Neavând lumina minții curată, n-am putut face deosebirea dumnezeieştilor virtuți şi n-am ştiut că pentru a cunoaşte care este voia lui Dumnezeu trebuie să-mi omor voia întru toate cele spre mântuire.

325. Neavând dreaptă socoteală, am început să fac lucruri mai presus de puterea şi priceperea mea. Astfel, cele începute fără chibzuință, în loc de folos, cu pagubă şi primejdii le-am terminat.

326. Fiind uneori bolnav şi neputincios cu trupul şi neştiind că Dumnezeu, la vreme de neputință, pocăința noastră o socoteşte după măsura smereniei şi nu după osteneala trupului, eu, ca un nedesluşit la minte, mi-am chinuit trupul mai presus de puterile lui şi, prin această silnicie fără judecată, mi-am tulburat sufletul peste măsură.

327. Neavând dreaptă socoteală, n-am cunoscut că uneori chiar prietenia cea duhovnicească şi nevinovată trebuie părăsită, mai ales după ce am văzut că alții

se smintesc de dragostea şi prietenia noastră şi o socotesc pătimaşă.
328. Neavând smerenie şi dreaptă socoteală, m-am apucat uneori să fac pe dascălul şi să tâlcuiesc după capul meu unele lucruri grele din Sfânta Scriptură. Astfel, şi pe mine şi pe alții i-am dus la rătăcire şi i-am înşelat, făcându-i să înțeleagă altceva în loc de cele drepte şi cuvenite.
329. Neştiind că virtutea nu are hotar şi că cel ce sporeşte în lucrarea virtuților trece din puterea lucrării în puterea vederii şi, prin urmare, dintr-o lumină a minții trece spre altă lumină înțelegătoare fără sfârşit, mi s-a părut că aş fi ajuns, oarecum, la sfârşitul unor fapte bune. Iar din această nebună părere de sine am căzut în trufie şi trândăvie.
330. Neştiind că sufletele sfinților şi ale drepților şi chiar ale îngerilor lui Dumnezeu, în veacul cel viitor, merg din putere în putere şi din sporire în sporire, adăugând

slavă peste slavă, fără a ajunge vreodată la înțelegerea celor sfinte, mi s-a părut câteodată că aş fi ajuns desăvârşit în unele înțelesuri duhovniceşti şi că nu mai am nevoie să ştiu altele. Astfel, cu părerea că le ştiu pe toate, m-am împiedicat să ştiu cele de folos.

Păcate față de lucrarea cea dreaptă a Sfintei Rugăciuni

331. M-am lenevit să mă rog lui Dumnezeu neîncetat, ziua şi noaptea.
332. M-am lenevit să merg la Biserică pentru a asculta Sfânta Liturghie, cele Şapte Laude şi celelalte rugăciuni şi slujbe ale Bisericii.
333. M-am lenevit să-mi fac pravila şi Canonul la chilie.
334. Fiind undeva izolat cu ascultarea şi neputând să iau parte la slujbele Bisericii, m-am lenevit să-mi citesc cele Şapte Laude

la vremea lor sau să zic în locul lor rugăciunea lui Iisus, după cum au rânduit Sfinţii Părinţi.

335. M-am lenevit să zic rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul" în tot locul şi-n tot ceasul, după cum am făgăduit la călugărie, când am primit metaniile în mână.

336. Ca nou venit în mănăstire, am defăimat cantitatea rugăciunii, adică m-am lenevit să citesc mai mult la Psaltire, acatiste şi alte rugăciuni, uitând că pentru noi, cei începători, cantitatea ne duce la calitatea rugăciunii, adică spre rugăciunea fără răspândire.

337. În vremea pravilei de rugăciune, m-am silit numai spre cantitate, adică doar să bolborosesc multe cuvinte, necăutând să-mi concentrez toată atenţia minţii spre înţelegerea celor citite şi spre simţirea lor cu inima. Astfel, silindu-mă să împlinesc numai cantitatea cea obişnuită, am hrănit

pe fariseul meu cel dinlăuntru, nelăsându-mi sufletul niciodată să se învrednicească de adevărata rugăciune.

338. Am pierdut timpul destinat rugăciunii, zăbovind în rugăciunea cea spurcată, în cea care se numeşte pierdută, în cea necurată sau în cea prihănită. Adică uneori stăteam la rugăciune având gânduri spurcate, iar alteori am pierdut rugăciunea prin răspândirea la lucrurile cele deşarte şi nefolositoare. Uneori m-am lăsat furat de nesimţire şi de gândurile cele rele, iar alteori m-am lăsat învins de asuprirea vreunui gând rău, care s-a apropiat de mine în vremea rugăciunii.

339. Am avut în rugăciune unele cereri nechibzuite către Dumnezeu. Când am cerut unele lucruri folositoare, dacă după o vreme am văzut că nu le dobândesc, m-am întristat şi descurajat şi nu m-am mai rugat, neînţelegând că Dumnezeu îmi poartă de grijă de cele ce sunt spre folosul meu.

340. Am fost batjocorit de draci în chip jalnic, căci, sosind ceasul de rugăciune, am lăsat vremea cea rânduită pentru pravilă şi m-am apucat de alte treburi, neştiind că nici o treabă nu este mai de folos ca rugăciunea.
341. N-am avut grijă ca în timpul în care făceam ascultare să am pe buze şi în minte sfânta rugăciune.
342. De multe ori m-am rugat numai cu rugăciunea cea vorbită, simţind puterea ei numai cu mintea, iar cu inima niciodată.
343. În vremea rugăciunii, nu m-am silit să am aceste trei: pe limbă numele Domnului, în minte prezenţa Lui, în faţă şi în inimă setea şi dorul de Dumnezeu. Neavându-le pe acestea, niciodată nu m-am rugat deplin.
344. În vremea rugăciunii m-am lenevit să mă cobor cu mintea în inimă şi de acolo să strig către Bunul Dumnezeu, cerându-I ajutorul şi mila.
345. În vremea Sfintei Rugăciuni, nu m-am silit să ţin mintea surdă, oarbă şi mută

pentru toate lucrurile cele deşarte. Din această cauză am fost batjocorit de draci prin răspândirea gândurilor şi prin învoirea cu ele.
346. Ştiind că Dumnezeu cere de la om rugăciunea cea fără formă (fără imaginaţie), totusi eu mi-am lăsat mintea să-şi închipuie fel de fel de forme şi năluciri şi astfel, în loc să mă rog lui Dumnezeu, m-am aflat închipuindu-mi idolii patimilor mele.
347. Din neluare aminte, n-am avut atenţie în vremea Sfintei Rugăciuni şi nu m-am sârguit cu toată puterea să trec vama imaginaţiei.
348. În vremea rugăciunii, am fost batjocorit de multe ori de filosofii întunericului şi teologii iadului, care m-au îndemnat să las rugăciunea cea din inimă şi să teologhisesc şi să filosofez fel de fel de lucruri care păreau bune şi înalte. Astfel, prin cele părute bune şi înalte, am pierdut pe cele cu adevărat bune şi înalte.

349. De multe ori, când mila Domnului m-a cercetat în timpul rugăciunii şi când sufletul a început a se ruga din inimă cu cuvinte proprii, eu, păcătosul, ca un nelămurit şi nechibzuit, în aceste momente sfinte am început a căuta cuvinte alese pentru a vorbi cu meşteşug cu Dumnezeu; prin această mândrie şi prostie am alungat darul şi umilinţa de la ticălosul meu suflet şi am mâhnit pe Preabunul Dumnezeu, Care, în vremea Sfintei Rugăciuni, nu cere de la om cuvinte meşteşugite şi subţiri, ci smerite, simple şi nevinovate.
350. În vremea Sfintei Rugăciuni, am ţinut cu toată tăria la anumite forme (poziţia corpului, plecarea capului, ţinerea respiraţiei etc.), iar de cele într-adevăr necesare (atenţia minţii şi simţirea inimii) prea puţin m-am îngrijit.
351. Uneori în timpul rugăciunii, când m-a cercetat mila şi îndurarea lui Dumnezeu cu focul cel nematerialnic al simţirii Sale

în inimă, eu, păcătosul şi nechibzuitul, nu am părăsit cititul pravilei, ci, fiind înclinat spre rugăciunea cea citită (spre o cantitate de vorbe goale), am citit mai departe psalmi şi rugăciuni. Astfel, am supărat pe Preabunul Dumnezeu şi m-am lipsit de cercetarea Duhului Său cea din inimă.
352. Uneori am stat la rugăciune având răutate sau ţinere de minte a răului celor ce m-au supărat sau nedreptăţit, uitând cuvintele Domnului: „De nu veţi ierta greşelile fraţilor voştri din toată inima, nici Tatăl vostru Cel ceresc nu vă va ierta greşelile voastre".
353. Fiind leneş şi stăpânit de moleşeală şi nesimţire, nu am putut ajunge la treapta cea mai de sus a rugăciunii. Cu toate acestea, am început să visez gândind că aş fi sporit puţin şi nu aş fi cel mai de jos în această privinţă.
354. De multe ori, în vremea rugăciunii, m-am aflat dormitând cu mintea şi chiar cu

trupul, stând de vorbă cu dracii şi luând aminte la cele ale lor, râzând şi tulburându-mă de alte patimi. Astfel, stând cu trupul la rugăciune înaintea Domnului, cu mintea şi cu sufletul m-am aflat slujind dracilor şi patimilor mele.

355. Nu m-am rugat după rânduiala lăsată de Sfinţii Părinţi, adică să încep rugăciunea cu slavoslovia lui Dumnezeu, apoi să continui cu mulţumirea, pe urmă cu mărturisirea şi abia la urmă să vin cu cererea, ci, de multe ori, am început direct cu cererea, iar alteori cu mărturisirea.

356. N-am avut chibzuinţă şi dreaptă socoteală ca, în vremea când am fost singur, să mă rog mai mult cu rugăciunea cea dinlăuntru, urmând ca atunci când voi fi cu alţii, la pravila Bisericii, să adaug pe lângă rugăciunea cea dinlăuntru şi pe cea din afară.

357. Uneori, când cineva m-a rugat să mă rog lui Dumnezeu pentru el, din lene nu

am voit, motivând că sunt nevrednic, ascunzându-mi, astfel, lenevirea în dosul unei smerenii făţarnice.

358. Alteori, m-am rugat pentru alţii şi dacă Dumnezeu le-a împlinit cererea pentru a lor credinţă, eu m-am mândrit, ca şi cum acest lucru s-ar fi făcut pentru rugăciunea mea. Astfel, ca un fără de minte, m-am lăudat cu lucru străin.

359. În vremea rugăciunii, deseori m-am abătut cu mintea la dreapta sau la stânga, adică uneori am luat aminte la unele lucruri părute duhovniceşti, pe care dracii mi le aduceau pentru a mă depărta de la rugăciune, iar alteori am luat aminte la gândurile cele deşarte şi spurcate.

360. N-am ştiut că toate închipuirile cele duhovniceşti şi sfinte, din vremea Sfintei Rugăciuni, trebuie să le păstrez numai în memorie şi nicidecum în imaginaţie. Din această cauză, de multe ori, în vremea Sfintei Rugăciuni, am zăbovit cu mintea la

unele cugetări însoțite de închipuiri duhovniceşti, precum: înfricoşata Judecată, Raiul, chipul Mântuitorului sau al Maicii Domnului. Astfel, am ținut luarea aminte în afara inimii şi nu am lăsat mintea să coboare în cămara inimii spre a sta de vorbă cu Mirele, Cuvântul. Aceasta mi s-a întâmplat fiindcă nu am ştiut că imaginațiile, oricât de sfinte ar părea, sunt în afara inimii.

361. În vremea rugăciunii nu am avut grijă să închid cele trei uşi: cea a chiliei, spre a nu veni alții; a buzelor, spre a nu vorbi cele deşarte şi uşa cea dinăuntru, a inimii. Astfel, fiind fără de pază şi în afară şi înăuntru, pururea am fost batjocorit de draci.

362. Din cauza lenevirii şi a nepăsării, nu am avut nici rugăciunea minții, adică să mă întăresc cu atenție în inimă şi de acolo să înalț rugăciunile mele către Dumnezeu şi nu am avut nici lucrarea minții, adică să pun gândul străjer la poarta inimii şi să

opresc, prin chemarea Numelui Domnului, orice gând pătimaş ce ar fi putut să intre acolo.

363. Auzind Dumnezeiasca Scriptură care spune că împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul nostru, nu m-am silit să-L caut pe Dumnezeu în inima mea, prin chemarea cât mai deasă a Preasfântului Său Nume.

364. Ştiind că, în chip tainic, inima mea este un mormânt al Domnului, în care, prin Sfântul Botez, Domnul S-a îngropat întru mine, nu m-am silit cu toată sârguința să-L dezgrop de acolo, prin chemarea neîncetată a Preasfântului Său Nume. Astfel, din cauza lenevirii mele, am rămas străin de învierea cea tainică, în duh, a sufletului meu.

365. Ştiind că de la Botez am îngropat în pământul inimii mele pe Mângâietorul Cel Dumnezeiesc, nu m-am silit să-mi înving toate voile şi îngrijirile veacului acestuia spre a căuta şi dezgropa, prin rugăciune neîncetată, pe Cerescul Mângâietor. Astfel,

din cauza nesimțirii și a lenevirii mele, am rămas sărac și gol de Mărgăritarul Cel neprețuit și nemuritor, prin Care am fost răscumpărat.

Păcatele limbii

366. Am păcătuit înaintea lui Dumnezeu cu limba, în tot felul, în tot locul și în toată vremea.
367. Din ură și răutate, am osândit pe alții și i-am judecat.
368. Am clevetit și am pârât pe alții, din care cauză ei au suferit necazuri, pagube și alte supărări și primejdii.
369. Am omorât cinstea altora prin vorbirea de rău și prin defăimarea lor.
370. Am ocărât, am defăimat, am certat, am mustrat pe alții, i-am blestemat și batjocorit.
371. Nu mi-am oprit limba de la vorbe deșarte.
372. Am avut obiceiul să mă laud și să spun minciuni.

373. Am spus glume prin care am pricinuit sminteală altora.
374. Am vorbit cu mândrie, cu trufie, cu semeție, cu slavă deșartă și cu scopul de a fi lăudat de oameni sau de a primi daruri de la ei.
375. Am lăudat pe cei răi și lucrurile lor rele și am vorbit de rău pe cei buni și lucrurile lor bune.
376. Am avut obiceiul să spun povești, să vorbesc despre isprăvile rele ale oamenilor desfrânați, tâlhari, bețivi și ucigași, prin care am făcut sminteală celor ce mă ascultau.
377. De multe ori în viață am vorbit cele ce au îndemnat pe alții spre râs, spre mânie sau spre a face alte feluri de răutăți.
378. Am spus glume chiar cu cuvinte sfinte din Dumnezeieștile Scripturi.
379. Am râs de multe ori în hohote și cu glas tare, fierbând cu trupul până la lacrimi, dovedind prin aceasta că sunt un om nebun și fără de minte.

380. M-am lăudat că sunt de neam bun şi că rudele sau prietenii mei au fost bogaţi sau de mare cinste între oameni.
381. M-am lăudat că am prieteni sau rude bogate, având funcţii lumeşti sau bisericeşti importante.
382. Fiind stăpânit de mândrie şi de slavă deşartă, mi-a plăcut să fac pe dascălul şi să învăţ pe alţii cele ce eu niciodată nu le-am făcut. Mai rău, m-am apucat să tâlcuiesc şi unele lucruri grele din Sfânta Scriptură după capul şi părerea mea.
383. Am avut răul obicei de a lăuda pe alţii în faţă şi am vorbit de multe ori cu viclenie şi linguşire.
384. Nu m-am silit să opresc pe alţii, prin cuvânt, de la vorbirea de rău, de la clevetire şi de la orice fel de păcat. Nu am făcut acest lucru când mi-a stat în putinţă.
385. M-am ruşinat şi m-am temut să spun adevărul şi să mustru pe faţă nedreptatea

şi hula împotriva lui Dumnezeu, pe care cei necredincioşi o vorbeau la arătare.
386. N-am învăţat şi n-am mustrat cu toată tăria pe cei ce defăimau dogmele dreptei credinţe şi predaniile Bisericii Ortodoxe.
387. N-am avut tăria cea bună, buna chibzuială şi dreapta socoteală, din care cauză am tăcut acolo unde era nevoie să vorbesc şi am vorbit acolo unde era nevoie să tac.
388. Ştiind că multa vorbire este scaun al slavei deşarte, totuşi nu m-am înfrânat de la multa vorbire cu laudă de sine şi de la vorbirea deşartă.
389. Din cauza necunoştinţei de sine, nu am avut putere să-mi stăpânesc limba cu chibzuinţă în orice împrejurare.
390. Am fost stăpânit în toată vremea de multa vorbire, din cauza vieţii mele stricate şi nechibzuite şi din cauza nestăpânirii de sine.

391. Am fost stăpânit de vorbirea deşartă, care a avut drept cauze mândria, îmbuibarea pântecelui şi grija de multe.
392. Neavând dragoste faţă de aproapele, nu m-am silit cu toată puterea să mângâi pe cei întristaţi, să învăţ pe cei neştiutori şi să apăr pe cei nedreptăţiţi.
393. Din cauza nepăsării, a negrijei şi a cutezanţei de sine, nu m-am silit cu toată puterea să fug şi să mă feresc de locurile unde se râdea, se glumea şi se spuneau alte deşertăciuni.

Alte patimi subţiri

394. Am fost stăpânit de alte nenumărate patimi, precum: uitarea, nepăsarea, neevlavia, iuţimea, mânia, amărăciune, înfurierea, ura de semeni, pomenirea de rău, vorbirea de rău, osândirea, întristarea de suflet, îndoiala, laşitatea, cearta, rivalltatea, mândria, făţărnicia, minciuna, necredinţa, iubirea de materie, de

dulceţi, împătimirea, afecţiunea pentru cele pământeşti, trândăvia, nerăbdarea, nebărbăţia, nemulţumirea faţă de Dumnezeu, faţă de oameni, cârtirea, înfumurarea, părerea de sine, trufia, îngâmfarea, iubirea de stăpânire, dorinţa de a porunci, de a plăcea oamenilor, iubirea de arătare, viclenia, neruşinarea, linguşirea, înşelăciunea, ironia, duplicitatea, îndoiala, învoirea cu păcatele pătimaşe ale sufletului şi gândirea deasă la ele, rătăcirea gândurilor, iubirea de slavă, de argint, de plăceri trupeşti şi iubirea de sine, care este maica şi rădăcina tuturor răutăţilor.

Păcatele celor trei părţi ale sufletului

395. Din partea raţională a sufletului am păcătuit cu necredinţa, cu erezia, cu credinţa bolnavă, bigotă, cu nebunia, cu hula, blasfemia, cu nemulţumirea şi nesocotinţa şi cu învoirea cu păcatele care s-au ivit din partea poftitoare a sufletului.

396. Am păcătuit cu toate cele opt gânduri ale răutății, adică cu cel al lăcomiei pântecelui, al curviei, al iubirii de argint, al mâniei, al iuțimii, al întristării, al slavei deșarte și al mândriei.

Păcatele celor cinci simțuri

397. Am făcut toate păcatele ce se nasc din vedere, din auz, din gust, din miros și din pipăit.
398. Am păcătuit cu vederea, privind cu iscodire și cu poftă la fețele femeiești. Am privit cu răutate și viclenie spre cei ce m-au supărat. Am privit în oglindă spre a vedea dacă sunt frumos și spre a mă împodobi. Am privit la jocuri, la piese de teatru, la filme, spectacole, la jocuri sportive etc., care mi-au ațâțat poftele trupești. Am privit la vicleniile acestui veac și m-am împătimit cu ele.
399. Am păcătuit cu auzul, ascultând cântece curvești și deșarte, povești, glume

și vorbe necurate, râsuri fără rânduială care mi-au desfătat simțurile și mi-au abătut mintea și inima de la Dumnezeu. Am ascultat la radio, casetofon etc. cântări lumești, care mi-au tulburat simțurile și mi-au răpit timpul de la rugăciune.
400. Am privit la televizor în lume, și chiar în mănăstire, la filme de tot felul care m-au smintit și am îndemnat și pe alții să facă acest păcat, ațâțându-mi toate poftele și întinându-mi simțurile, amintindu-mi de plăcerile vieții lumești și uitând de jurământul călugăresc.
401. Am păcătuit cu mirosul, mirosind parfumuri lumești. M-am udat eu însumi cu parfum pe mâini și pe haine. Am păcătuit, mirosind cu patimă florile și alte mirodenii, care desfată simțurile și moleșesc cugetarea la cele bune, plecând sufletul spre răutăți.
402. Am păcătuit cu gustul, mâncând și bând fără vreme, fără trebuință și fără

rânduială. Mi-a plăcut să-mi fac felurite mâncăruri drese, de dulce, gustoase, care desfată pântecele, îngraşă trupul, îngreunează mintea şi aprinde în inimă focul poftelor trupeşti.
403. Am uitat că Domnul osândeşte pe cei sătui, zicând: „Vai vouă, celor sătui, că veţi flămânzi!". De asemenea, am uitat că lăcomia pântecelui izgoneşte mintea cea subţire.
404. Am păcătuit cu pipăitul, pipăind trupul meu sau al altora cu patimă. Mi-a plăcut să am haine frumoase, scumpe şi împodobite. Mi-am împodobit patul cu aşternuturi moi spre a-mi desfăta trupul şi a mă odihni fără măsură. Am urât hainele cele smerite, cămăşile aspre şi am defăimat pe cei ce purtau îmbrăcăminte sărăcăcioasă. Mi-a plăcut să fac băi, nefiind bolnav cu trupul, prin care am dezmierdat trupul şi mi-am moleşit sufletul. Am uitat că adevărata baie pentru călugări sunt

sudorile cele din osteneală şi lacrimile pentru păcate.

Alte răutăţi felurite şi subţiri

405. M-am mândrit când am fost momit cu laude de unii, iar pe alţii n-am vrut să-i laud pentru voia lor cea bună.
406. Nu am vrut să slujesc altora şi m-am supărat pe cei ce nu au vrut să-mi slujească mie.
407. Pe bolnavi i-am urât şi nu le-am slujit, iar când am fost eu bolnav, m-am mâniat pe cei ce nu m-au cercetat şi nu au vrut să-mi slujească.
408. Pe cei mai mari ai mei i-am defăimat şi i-am vorbit de rău, iar când am fost de faţă cu ei, m-am purtat cu linguşire şi viclenie.
409. N-am vrut să cinstesc pe cei vrednici, iar eu, nevrednic fiind, am vrut să fiu cinstit.

410. M-am lenevit la rugăciune şi psalmi, iar la vorbirea cea deşartă m-am făcut viteaz şi foarte iscusit.
411. Când unii spuneau poveşti şi deşertăciuni, cu atenție i-am ascultat şi m-am veselit, iar pe cei ce mi-au vorbit despre înfrânare şi nevoință i-am urât şi i-am supărat.
412. Am primit momelile cele cu fățărnicie de la alții, iar când cineva mi-a arătat neputințele mele, m-am supărat.
413. Lumii m-am arătat sârguitor, iar la pravilă şi ascultare am fost trândav şi risipitor.
414. Am trecut cu vederea pe cei ce aveau nevoie de ajutor, iar pe cei ce nu m-au ajutat şi nu m-au miluit i-am urât şi i-am vorbit de rău.
415. Făgăduințele pe care le-am făcut altora nu le-am împlinit, iar făgăduințele ce mi le-a făcut cineva am vrut să mi le împlinească.
416. La luat daruri am fost nesătul, iar când a fost să dăruiesc cuiva ceva, m-am mâhnit.

417. Am stat împotriva altora cu cuvântul şi cu lucrul, iar când mi s-a împotrivit mie cineva, nu l-am suferit.
418. Cu trupul m-am depărtat de curvie, dar privind cu poftă la femei, am făcut preacurvie înaintea Domnului.
419. Am avut părerea că am dragoste, dar, prin ură, ucidere de frate am făcut.
420. Fiind nevrednic, am îndrăznit să povățuiesc pe alții cu sfaturile cele bune, iar de ziua în care Domnul va cere sfaturile cele ascunse ale inimii, nu m-am îngrijit.
421. De judecata oamenilor m-am temut, iar de Cuvântul lui Dumnezeu, Care este Judecătorul gândurilor şi al cugetelor inimii, nu mi-am adus aminte.
422. De faptele cele rele m-am căit, iar de învoirile cele pătimaşe ale gândurilor, care ca nişte lucruri se judecă, nu m-am ferit şi nici nu m-am căit.
423. Am urât păcatul, dar nu şi pricinile lui.

424. De mustrarea fariseilor cea pentru haine mi-am adus aminte, iar eu, purtând haine străine față de faptele mele, nu m-am înfricoșat, ca cel ce port chip străin.
425. De multe ori m-am tânguit și am suspinat pentru păcat, dar în fiecare clipă iarăși de păcat m-am apucat.
426. La slavoslovie și cântare m-am arătat sârguitor, dar a face acestea spre slava lui Dumnezeu nu m-am silit.
427. Trupul meu cu haine bune l-am îmbrăcat, iar sufletul spre batjocura dracilor l-am lăsat.
428. Cu chip de evlavie m-am îmbrăcat, iar nu cu puterea cea din lucrare.
429. Mințind totdeauna, asupra celor mincinoși m-am mâniat.
430. De bucate m-am înfrânat, iar cu părerea de sine, mai mult decât cu lăcomia pântecelui, L-am supărat pe Dumnezeu.
431. Am avut părerea că de lume m-am lepădat, dar pe cele din lume n-am încetat să le lucrez.

432. În păcate totdeauna am petrecut, dar mi-a plăcut să fiu socotit de alții ca un drept.
433. Nu m-am îngrijit de conștiința mea, dar păcatele altora totdeauna le-am iscodit.
434. M-am depărtat de beția de vin, dar cu ura și zavistia totdeauna m-am îmbătat.
435. Față de povățuitorii mei m-am arătat cu chip de evlavie, dar pe ascuns pe duhovnic, pe stareț și pe ceilalți părinți i-am vorbit de rău și i-am defăimat.
436. M-am arătat către alții sârguitor la post și la pravilă în chilie, iar pe ascuns, când nimeni nu m-a văzut, m-am dat la somn, la mâncare și la citirea celor nefolositoare (reviste, cărți lumești, ziare).
437. Am îndemnat pe alții, prin cuvânt, la fapta bună, iar eu la tot păcatul și la ceartă m-am pornit.
438. Pe aproapele totdeauna spre milostenie și dragoste l-am îndemnat, iar eu pe săracii de la ușa mea cu ocară i-am alungat și petrec în nedreptate cu toți.

*

Mărturisesc cu căință și cu mare părere de rău că toate păcatele, știute și neștiute, mari și mici, din tinerețe sau bătrânețe, cele personale sau străine, toate cele mărturisite sau nemărturisite, toate cele de moarte sau care nu sunt de moarte, toate cele făcute în lume sau în mănăstire, toate păcatele câte le poate face omul, toate acestea și mai mari decât acestea le-am făcut, pentru care cinstite părinte, îmi cer iertare și Canon de pocăință.

Anexa editorului la *Îndreptarul de Spovedanie*

Mărturisesc, încă, înaintea Preamilostivului și Preaînduratului Dumnezeu, că am făcut și aceste păcate (sau dacă nu le-ai făcut pe toate, le spui numai pe cele pe care le-ai făcut):

Am fost trufaș, mândru, măreț în deșert, înalt cu cugetul, înalt cu sprânceana, îngâmfat, trecător cu vederea, semeț, iubitor de arătare, nerecunoscător, nemulțumitor, iubitor de podoabe, malahiu, preacurvar, necurat, întinat, desfrânat, neînfruntat, întinat, stricat, răsfățat, înverșunat, împătimit, nelegiuit, iubitor de dulceți, îndrăcit cu pântecele, îndrăcit cu gâtlejul, desfătat, îmbuibat, bețiv, negrijuliu, somnoros, leneș, iscoditor, viclean, zavistnic, pizmaș, clevetitor, pârâtor, ucigaș,

tâlhar, fur, nedrept, lacom, răpitor, iubitor de averi, cămătar.

M-am iuţit, am fost mincinos, urât câştigător, scump, pomenitor de rău, bârfitor, defăimător, şoptitor, am luat în râs, am vorbit urât, am jurat strâmb, am fost împietrit cu inima, neîncercat, nesupus, neascultător, vorbitor de rău, mânios, batjocoritor, amăgitor, ocărâtor, iscoditor, izbânditor, prigonitor, avar, neîndurat, nemilostiv, nesimţit, neiubitor de săraci şi de străini, neîmpăcat, neprieten, zădărâtor, luptător, înjurător, obraznic, bătăuş, iubitor de ceartă, vorbitor în deşert, nebun, nebăgător de seamă, netemător, neiubitor de bine, urâtor de frate, urâtor de fapte bune, hulitor, judecător, necredincios, osânditor, nepocăit, nemărturisit, cel fără de răspuns, uneltitor de rele, cel cu chip înfricoşat.

Mărturisesc că am greşit cu reaua cugetare, cu nebunia, neînfrânarea, nepriceperea, neştiinţa, magia, vrăjirea, ieşirea din minţi,

aiureala, sălbăticia, obrăznicia, laşitatea, toropeala, negrija de cele bune, greşeala cea de fiecare clipă, zgârcenia, risipirea, necunoştinţa, neobişnuinţa, cunoştinţa mincinoasă, uitarea, nedeosebirea, nesimţirea, nedreptatea, lâncezeala, flecăreala, nesocontinţa, păcatul de tot felul, nelegiuirea, fărădelegea, robia, încuviinţarea cea rea, însoţirea fără de judecată, momeala drăcească, odihna trupească fără trebuinţă, boala sufletului, lipsa de curaj, neputinţa minţii, nepăsarea, trândăvia, nepreţuirea lui Dumnezeu, abaterea, călcarea poruncilor, necredinţa, neîncrederea, reaua-credinţă, puţina credinţă, slujirea multor patimi, nerecunoaşterea lui Dumnezeu, necuviinţa, ghicirea, fermecătoria, tăgăduirea lui Dumnezeu, nereţinerea de la rău, iubirea de vorbă multă, înălţarea, înfumurarea nebună.

Am greşit cu neatenţia, nesporirea, amăgirea, rătăcirea, cutezanţa, necurăţia, mâncarea de spurcăciuni, desfătarea,

lăcomia pântecelui, mânia, întristarea, slava deşartă, părerea de sine, urâciunea, alăturarea, ameţeala, plăcerea de mâncăruri bune, mâncarea pe ascuns, mâncarea fără măsură, mâncarea de unul singur, uşurătatea, umblarea după voia proprie, neîncercarea binelui, nepedepsirea de sine, nedestoinicia, tâmpenia, grosolănia, uşurătatea voii, vorbirea împotrivă, iubirea de vrajbă.

Am păcătuit cu greaua vorbire, strigarea, tulburarea, hărţuiala, pofta nesocotită, fierberea, oţărârea, sminteala, duşmănia, alergarea după multe, învinovăţirea, ura, calomnia, injuria, necinstirea, furia, asprimea, jurământul, părtinirea, uciderea cu cuvântul din ură, primirea de daruri, cearta, necuviinţa, luarea în râs, lucrarea împotrivă, asuprirea, dispreţuirea aproapelui, bătaia, lipsa de iubire, neunirea la cele bune, neîmpăcarea, ponegrirea, neînţelegerea, cruzimea, neruşinarea, întunecarea gândurilor, orbirea, năzuirea la cele vremelnice, împătimirea, deşertăciunea.

Sunt stăpânit de toropeala sufletului, somnul mult, nălucire, băutură multă, netrebnicie, moleşeală, încântare, nesocotinţă, iubirea de plăceri, vorbirea celor de ruşine, umblarea după femei, dorinţa neînfrânată, înfierbântarea curviei, pofta sufletului, întinare, prietenia particulară şi pătimaşă, râs, îndrăzneală, neorânduială, tovărăşia cea rea, uneltirea spre rău, jefuirea de cele sfinte, câştig ruşinos, înşelare, cârtire, nemulţumire, reaua plăsmuire spre a face răul, răzbunare, micimea de suflet, zăpăceală, mâncărimea de limbă, vorbirea în deşert, bucuria nesocotită, împrăştierea gândurilor, prietenia nesocotită, reaua purtare, vorbirea de prostii.

Am greşit cu neprimirea altora, umblarea după câştig, indignarea, ţinerea în minte a răului, dorinţa de răzbunare, reaua întrebuinţare, reaua dispoziţie, înfumurarea, făţărnicia, ironia, prefăcătoria, folosirea glumelor proaste, curiozitatea, neînfrânarea, dragostea

drăcească, netemerea de Dumnezeu, surzenia sufletului, cugetul semeț, lauda de sine, fălirea, umilirea aproapelui, neîndurarea, deznădejdea, moleşirea, ura de Dumnezeu, descurajarea, ura de oameni, pomenirea de rău, vorbirea de rău, osândirea, întristarea de suflet, îndoiala, rivalitatea, iubirea de materie, afecțiunea pentru cele pământeşti, nerăbdarea, nebărbăția, nemulțumirea față de Dumnezeu, asuprirea inimii, nerecunoştința față de oameni, trufia, iubirea de a porunci, dorința de a plăcea oamenilor, iubirea de arătare, duplicitatea, învoirea cu păcatele cele pătimaşe ale sufletului şi deasa cugetare la ele, rătăcirea gândurilor, iubirea de slavă, iubirea de argint, iubirea de plăceri trupeşti şi iubirea de sine, care este maica şi rădăcina tuturor răutăților.

Toate aceste patimi s-au adunat din scrierile Sfinților Părinți Ioan Damaschin, Petru Damaschin şi Calist.

Cuprins

